XXXII. ÉVFOLYAM, 41. SZÁM · Ára: 1,80 Ft · 1976. OKTÓBER 7.

Ludas Matyi

Lehoczki István rajza

— Isten áldja, szomszéd, nem látjuk többé egymást! Maga a negyediken kapott lakást, mi a kilencediken!

KEDVES LUDAS!

AJÁNDÉK DOBNAK NE NÉZD...

EGY AFRIKÁBA SZAKADT barátomtól ajándékot kaptam házasságkötésemre egy levél kíséretében, stílusosan elküldte kedvenc harcidobját.

Az értesítő szelvénykével elgyalogoltam a Verseny utca 3. szám alá, ahol a portás közölte velem, rossz helyen járok, és adott egy újabb címet. Könnyen megtaláltam, de itt legna-

gyobb megdöbbenésemre elém tettek egy nyomtatványt, melyen az állt, hogy szállítás közben a harcidob megsérült.

Írjam alá, hogy nem reklamálok, vagy írjam be: pontosan hány forint kártérítésre tartok igényt! Zavarba jöttem, nem ismerem eléggé a harcidobok világpiaci árát. Sebaj, gondoltam, megnézem és kitalálok valamilyen összeget.

— Itt nem lehet a csomagot kibontani — förmedt rám a Hivatal —, előbb vegye át, azután otthon nézegesse.

OLYAN TEHETETLENÜL ácsorogtam, hogy egy szimpatikusabb Hivatal megszánt és megnyugtatott, hogy az emeleten van egy szoba, ahol az ő jelenlétében megnézhetem a csomagot.

— Hagyjuk az `egészet, nászajándéknak jött, vámmentes, egy fillérembe se kerül, miért követelnék kártérítést?

Aláírtam. Egyúttal beadtam egy kérvényt, a házassági anyakönyvi kivonatot, a levelet, amelyben megemlítették, hogy jön a nászajándék csomag, és természetesen kifizettem a vámot, amit egy hónapon belül visszakapok az iratokkal együtt.

Kivártam a határozatot, amelyben megnyugtattak, hogy mindent visszakapok. Így is történt.

Sajnos, barátom levelét a Hivatal megtartotta magának, és mivel akkoriban csak futólag olvashattam el, most már elfelejtettem, hogyan kell használni békés céljaira a megrokkant harcidobot.

PILLANATNYILAG KICSIT tájékozatlanul és idegesen ütöm fejemmel a tam-tam-ot, de ígérem, ha visszaadják magánlevelemet, akkor hálából annak a hivatalnoknak, aki íróasztalában felejtette, eldobolom a kedvenc nótáját.

Selmeczi Tibor

AKARATLAN POTYAUTASOK

Szeptember 15-én, a délutáni órákban, záporeső söpört végig a József körúton. Esernyőmmel a hónom alatt feltornáztam magam a 12-es autóbuszra, de hiába kíséreltem meg a jegykezelést: a lyukasztó nem működött. Az utasok között lökdösődve átfurakodtam a másik lyukasztóhoz szerencsét próbálni. Rövidre fogva: rossz volt az is, a har-

madik, a negyedik és az ötödik is. Mindegyik!

— Csak ne jöjjön az ellenőr!... — sóhajtott fel egy csinos nő közvetlenül mellettem.

— Ha látja, hogy többen vagyunk, talán nem büntet meg! — csatlakozott hozzá egy másik utas.

Aggodalmukat nem értettem, de kívánságuk szerint az ellenőr valóban nem jött. Pedig jöhetett volna: ellenőrizni a működésképtelen lyukasztókat.

Különös, hogy a potyautasok számát a BKV maga is gyarapítja. Legalábbis a GC 46-78 rendszámú autóbuszon. De vajon csak azon?

(f. i.)

Levelesládánkból

Budapest XVI. kerületéből, a Békés Imre utca 132. alól kérdezi Szabó Dezső olvasónk,

LUXUS-E A VILLANYÁRAM

1976-ban? Mert ott, ahol ő lakik, Közép-Európa egyik legnagyobb járműgyára, az Ikarus tövében, a Szilas-pataknál, nem lehet tévét nézni, mosógépet használni stb., minthogy nincs villanyáram, noha a tanács évek óta ígéri bevezetését. „Közelgő téli estéinket ne csak a remény világítsa be" — kéri az utca lakóinak nevében.

A NAPI BEVÉTELT

akarta feladni a Tűzoltó utca és Ferenc körút sarkán levő postahivatalban, szeptember 9-én este 20 óra 30 perckor Wágner Lajosné, a József körút 83. alatti édességbolt vezetője. Lezárt zsákban hozta a pénzt, de a postáskisasszony lefeszítette a zsákról a zsineget, mondván, hogy az lazán van megkötve. Zsák nélkül viszont nem vette át a pénzt. Ekkor panaszosunk elment a Kissalétrom utcai postahivatalba, ahol vita nélkül átvették az előző postahivatalban már erőszakosan felfeszegetett zsák pénzt. Pedig csak egy posta van Magyarországon, egységes szabályzattal, de úgy látszik, a jóindulat nem mindenütt áll azonos szinten.

AZ YE-05-08 SZÁMÚ TEHERTAXIVAL

szállították a Körtérről szobafestéshez szükséges anyagokat K. L.-ék szeptember 2-án. „Ha mész is van, a fuvardíjon felül 100 Ft, plusz borravaló!" — közölte velük a sofőr, hozzátéve: „Ha nem tetszik, máris kiszállhat, van fuvar bőven!" Az utasok elfogadták az alkut, noha sérelmezik, miként azt is, hogy a sofőr sem fel-, sem lerakodni nem segített. „Azért is borravalót kell adni, amiért — a fizetéséért vállalja a fuvart és csak nézi, hogy más dolgozik?" — kérdi panaszosunk.

AZ NDK-BAN KÖTÖTT HÁZASSÁGOT

Rebenda Sándor (2653. Bánk, Mikszáth u. 14). Ennek magyarországi anyakönyvezését májusban kezdte intézni, de papírjait még mindig nem kapta meg. „Mikor kapom meg végre a magyar anyakönyvi kivonatot, hogy útlevélkérelmemet beadhassam és az NDK-ban élő feleségemhez s lassan kétéves kislányomhoz repülhessek?" — kérdi. Elsősorban a Rétságon működő hivataltól kér választ.

A szeptemberi Ludas Magazin keresztrejtvényének megfejtése:

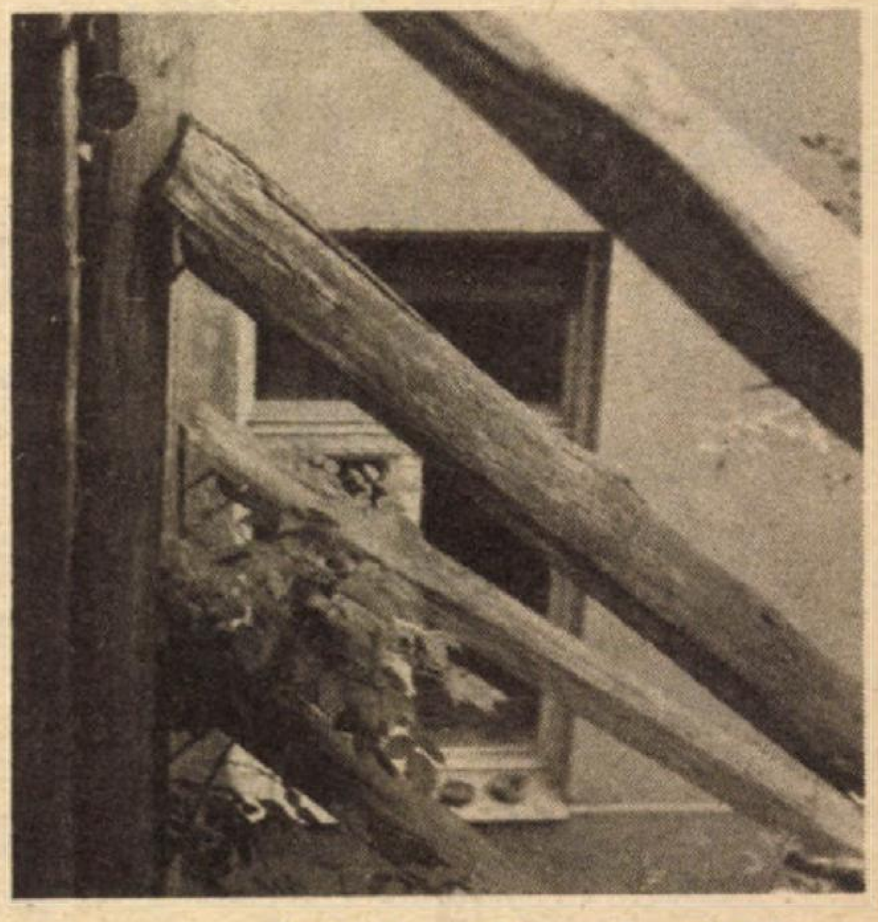
Csak a szerelmes férfi féltékeny, de a nők szerelem nélkül is azok.

A 200 forintos jutalmakat nyerték:

Gál Józsefné, 4400 Nyíregyháza, Petőfi u. 8.
Kiss Györgyné, 7633 Pécs, Építők útja 10/a.
Mogyorósi Sándor, 1135 Budapest, Mauthner S. u. 3/c.

A nyereményeket postán elküldjük.

MINDEN VÁLTOZIK, A TÁMFAL MARAD

A Ludas 1975. december 4-i számában fénykép jelent meg a II., Keleti Károly utca 23. számú házról, nem sokkal annak tatarozása után. A több millió forintos beruházás után is ott maradt az aládúcolt támfal. Kijavításáról már három tanácsi határozat született, de máig nem történt semmi. Jelenlegi „kilátásunkat" szemlélteti a szobámból felvett, itt látható kép. Mellesleg: támfal-ügyben első kérvényemet nyolc évvel ezelőtt írtam, mégis: lehet, hogy a következő telet is ilyen aládúcolt támfal szomszédságában kell eltöltenünk?

Szigeti Gábor

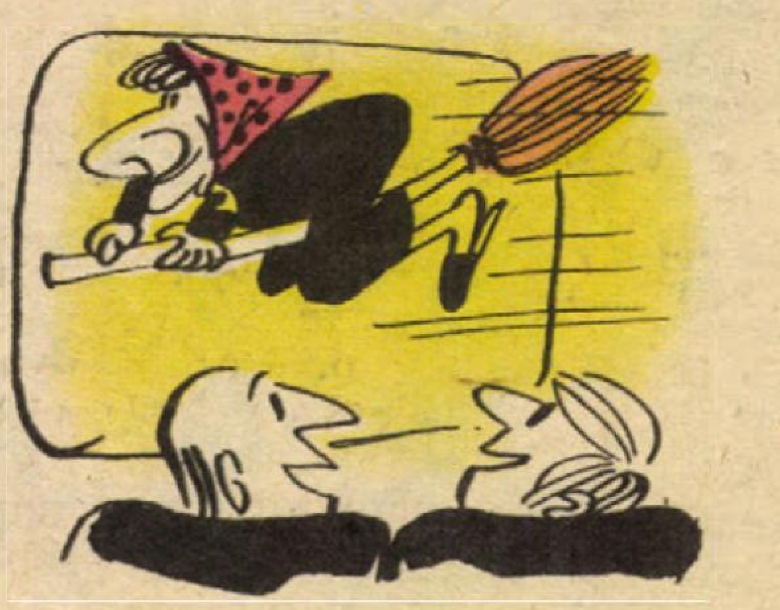
1024 Bp., Keleti Károly u. 23.

NEGATÍV NAPOK

A közelmúltban Siófokon megrendezték a magyar filmvígjáték napjait. Elolvasván az erről szóló tudósításokat valamennyi lapban, világossá vált, hogy: 1. illő szerénységgel — a korábbi évektől eltérően — nem rendeztek magyar filmvígjáték *fesztivált*, csak *napokat*. 2. A szerénység jogosnak tűnik mert a résztvevők hozzászólásaiból és az eseménysorozatról szóló beszámolókból egyaránt kiderült: magyar filmvígjátékok pedig nincsenek. 3. Ha mégis vannak, nem eléggé filmek és nem eléggé vígak. De ha netán azok lennének is, ezeknek sem sokkal nagyobb a közönsége, mint a magyar filmdrámáknak, de ha azonban mégis akadnának vállalkozókedvű nézők, lebeszéli őket a főbűnös, a magyar filmkritika.

A siófoki gyászszertartáson az is kiderült továbbá, hogy jelenleg 15, azaz tizenöt magyar filmet forgatnak műtermekben és eredeti helyszínen, de egyetlen vígjáték sincs közöttük.

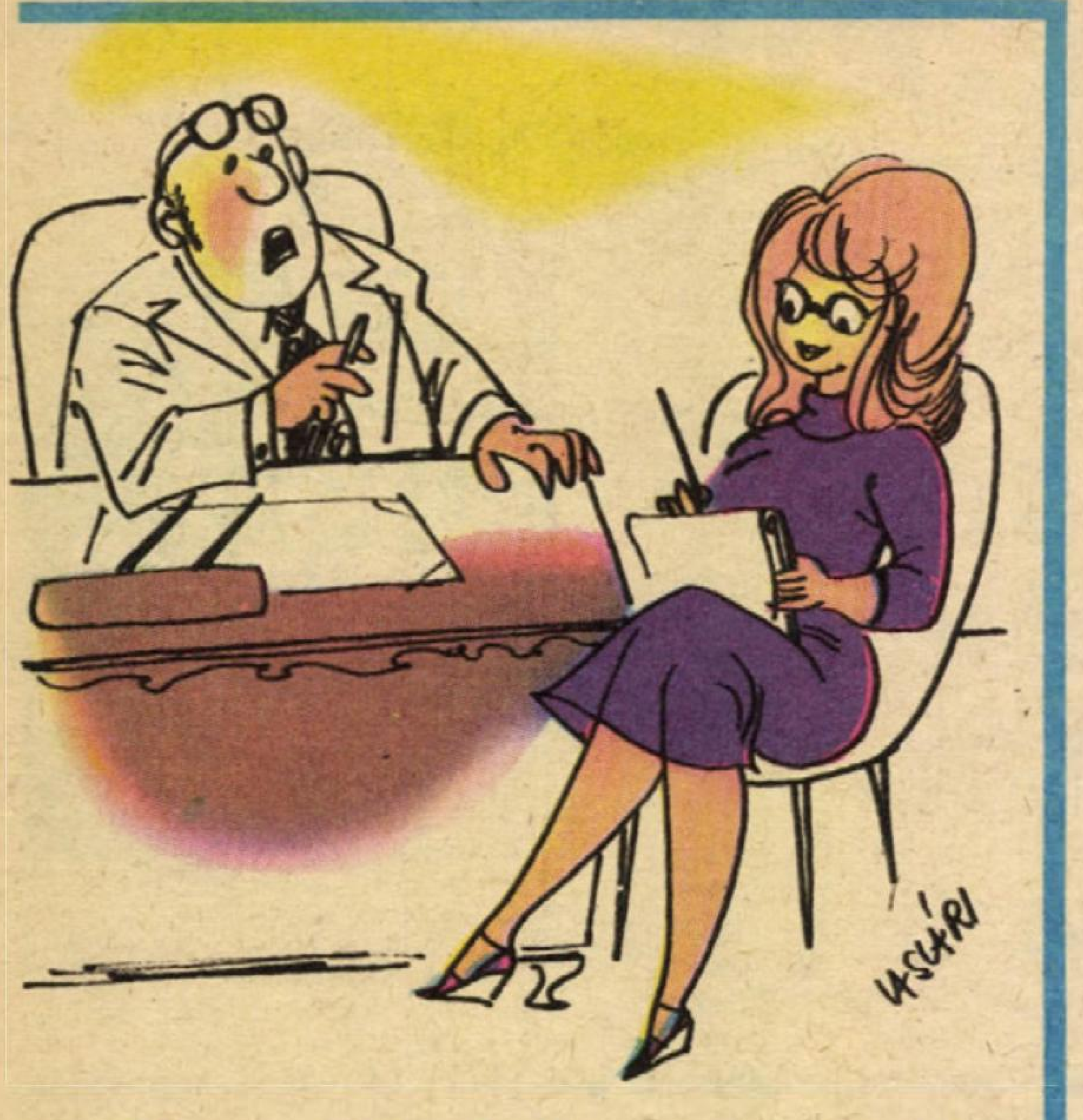
Könyves Kálmán azt tanácsolta (kellő királyi nyomatékal, persze), hogy boszorkányokról pedig ne beszéljünk, *mert* nincsenek. A magyar filmvígjáték napjainak

résztvevői éppen ellenkezőleg, úgy vélték: filmvígjátékokról pedig beszéljünk, *éppen azért*, mert nincsenek. Hátha ettől lesznek.

Az ötletben további perspektívát látok. Azt hiszem, több témakörben kellene ilyen — hogy ismondjam? — negatív napokat rendezni. Persze nem haditengerészeti, vagy narancsültetvényesi napokra gondolok, mert tengeri flottára és narancsligetekre további intézkedésig változatlanul nincs szükségünk. Inkább — csupán a Ludas Matyihoz érkező panaszos levelek alapján — mondjuk telefonnapokat javasolnék, hátha attól megjavulna egyre kaotikusabb budapesti távbeszélőhálózatunk és úgy éreznénk, mintha telefonunk is lenne, nemcsak készülékünk. Elképzelhetőnek tartanék továbbá bojler-, csaptelep-, fürdőkád-, rúdelem-, általános alkatrésznapokat is, néhány állandó, vagy részleges hiányzó cikket sorolva fel csupán. Annak reményében, hogy ha szimpoziont, fesztivált, kongresszust vagy szerényen csak napokat rendezünk ezekről, hátha azután mindig és mindenütt kaphatók lesznek. És nem csupán — pozitív napokon.

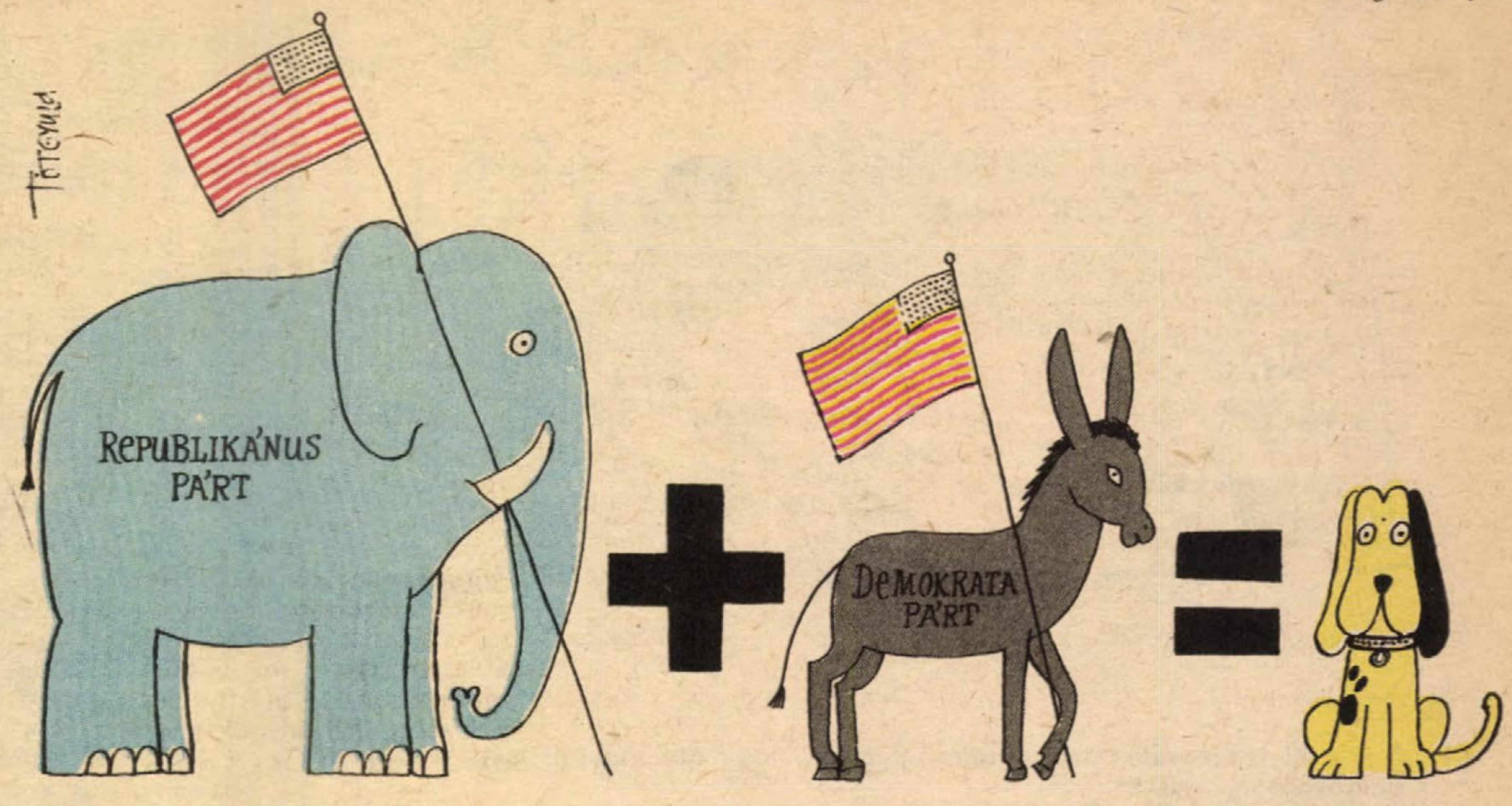
(bt)

– Dátum, aláírás: N. N., egy ismeretlen jóakarója...

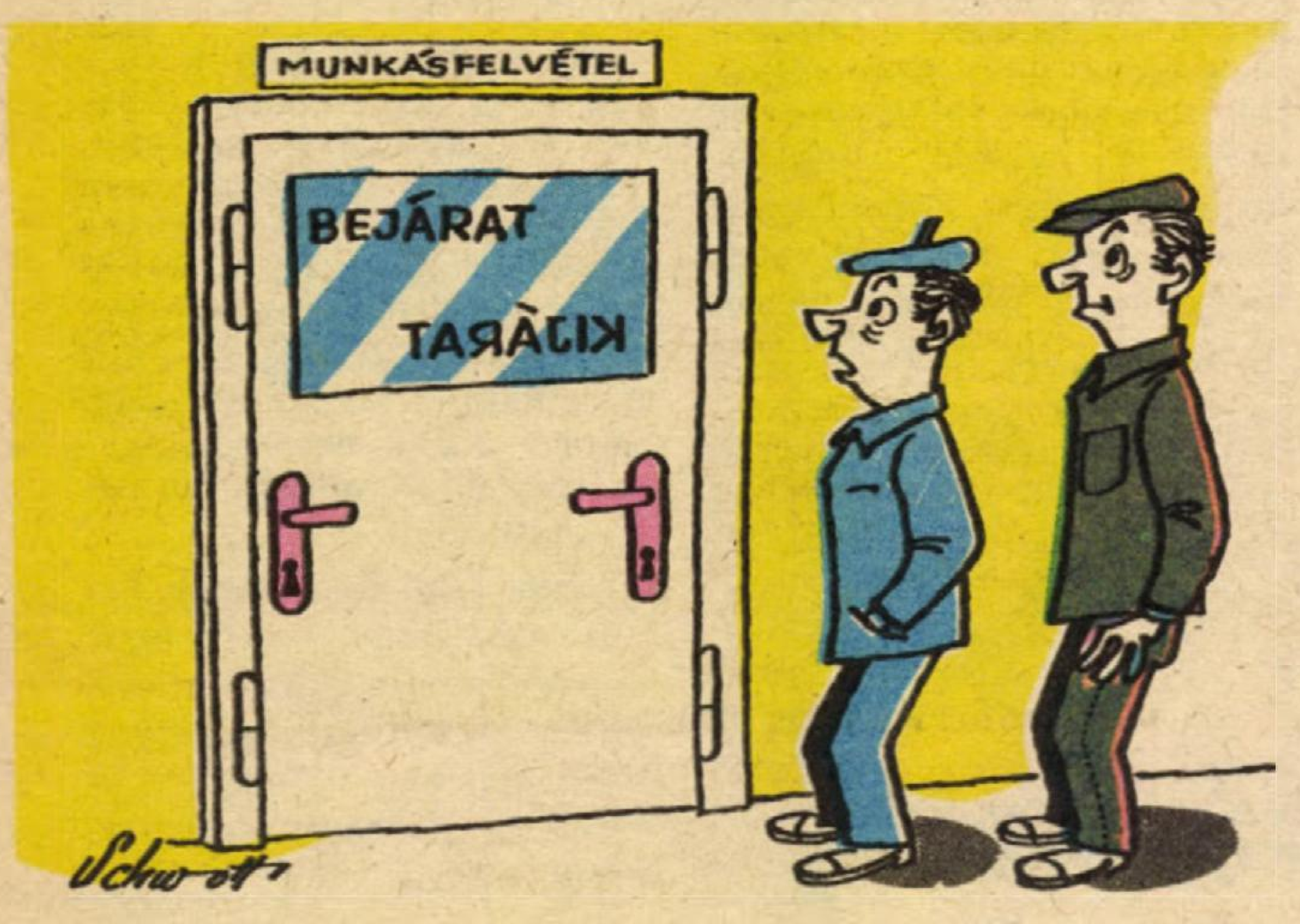
VÁLASZTÁSI KÉPREJTVÉNY

Tót Gyula rajza

(Megfejtés: Egykutya)

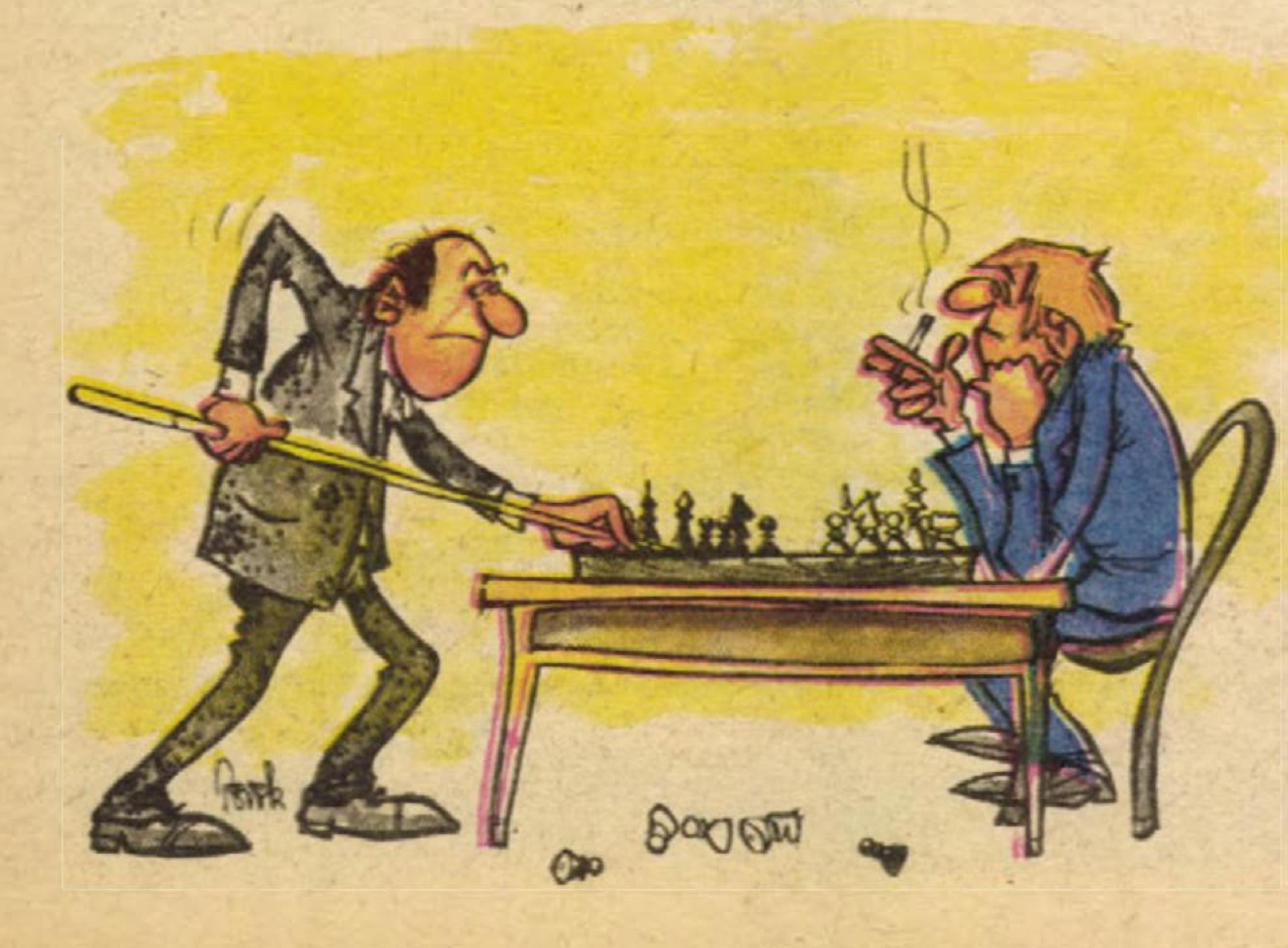
NAGY A FORGALOM

– Unom már, hogy a szüleim minden ősszel azzal a nyomorult pályaválasztással nyaggatnak!

NAGYMESTER

Östermelés

Minthogy az új lakótárs ajtaján ez a névtábla díszelgett: „Doktor Hőherzollern Archibáld, östermelő", becsöngettem, hogy veszek néhány cső gyönge, főznivaló kukoricát, imádom.

Legnagyobb meglepődésemre az előszobában nem ringó búzatábla, bókoló gémeskút, kolompoló gulya, ciha, szeredás és egyéb östermelői tartozékok látványa fogadott, hanem egykori osztálytársam, Summ Kálmán.

— Te is itt laksz? — kérdeztem.

— Csak én lakom itt — felelte. — A doktor, a Hőherzollern, az Archibald, az mind a művésznevem, de östermelő, az vagyok.

— Ez a lényeg. Akkor adj nekem, légy szíves, négy–öt cső zsenge kukoricát, főtt kukoricának.

Mosolyogva rázta meg a fejét.

— Tévedés. Én nem olyan östermelő vagyok, akire te gondolsz. Én családfákat készítek. Ez most a divat, a sikk. Jobb ember ma már nem mutatkozik jobb társaságban családfa nélkül. Ezt szedik elő házi ünnepségeken, ezt öntözgetik baráti összejövetelek alkalmából, bulikon, lakásavatáskor, névnapokon. Valóságos vetélkedés folyik, hogy kinek mutatósabb a családfája. Ne csináljak neked is egyet?

— Mit kérsz érte?

— Az attól függ. Először is, hogy hány évszázaddal szeretnél visszamenni az ősökkel. Százévenként ötven forinttal ugrik a taksa, minden megkezdett évszázad egésznek számít.

— És mi formálja még az árat?

— A mennyiség és a minőség. Hány királyt, hadvezért, tudóst, művészt, költőt, írót, zenészt kérsz a famíliába. És ha nemesembereket, akkor milyen rangúakat. Beláthatod, egy herceget, grófot nem adhatok annyiért, mint egy hétszilvafás erdélyi kisnemest, nekem is többe van. És természetesen felár jár negyvennyolcas tábornokért, kuruc hősért, a hét vezérért, meg Hunorért és Magorért.

— Tényleg viszik ezeket a családfákat?

— Mint a cukrot. És hálásak érte. Épp ma kaptam köszönő levelet egy futballbírótól, egészen mást kiabálnak be neki a kórusok a lelátókról, amióta Igazságos Mátyás királyig vezettem vissza az eredetét.

— Csak belföldi ősöket készítsz?

— Dolgozom külföldi anyagból is, az tíz százalékkal többe kerül, kényesebb munka... Te kit szeretnél? Pún hadvezért? Francia zeneszerzőt? Angol drámaírót?

Gondoltam, hónap vége van, mit rázzam a rongyot?

— Megtenné nekem egy magyar is. Abból se valami túlságosan előkelő, szóval olyan felár nélküli kéne, de azért legyen valaki.

Fölütött egy nagykönyvet, mutatóujja sebesen futott a sorokon.

— Nem vagy szédülős? — érdeklődött.

— De. Egy kicsit.

— Akkor Dugovics Titusz ugrik... Úszni tudsz?

— Gyengén.

— Akkor Búvár Kund se jó... Mit szólnál Botondhoz? Egyszerű törzsfő, csak innen, a tizedik századból, kicsi, mégis erős és bátor. Megfelel?

— De még mennyire!

Villámgyorsan fölszögezett egy rajzlapot, festéket, ecsetet, színes tintákat, mindenféle rajzeszközöket szedett elő, negyedórába sem telt, elkészült a mű. Gyönyörűen sikerült. Törzs, ágak, hajtások, levelek, rügyek, kocsányok, gyümölcsök, minden a helyén.

— Hatszázötven forint — jelentette ki Kálmán, és megtörölte verejtékes homlokát.

Odaléptem az íróasztalához, szórakozottan fölemeltem egy masszív rézvonalzót, latolgattam a súlyát a tenyeremben.

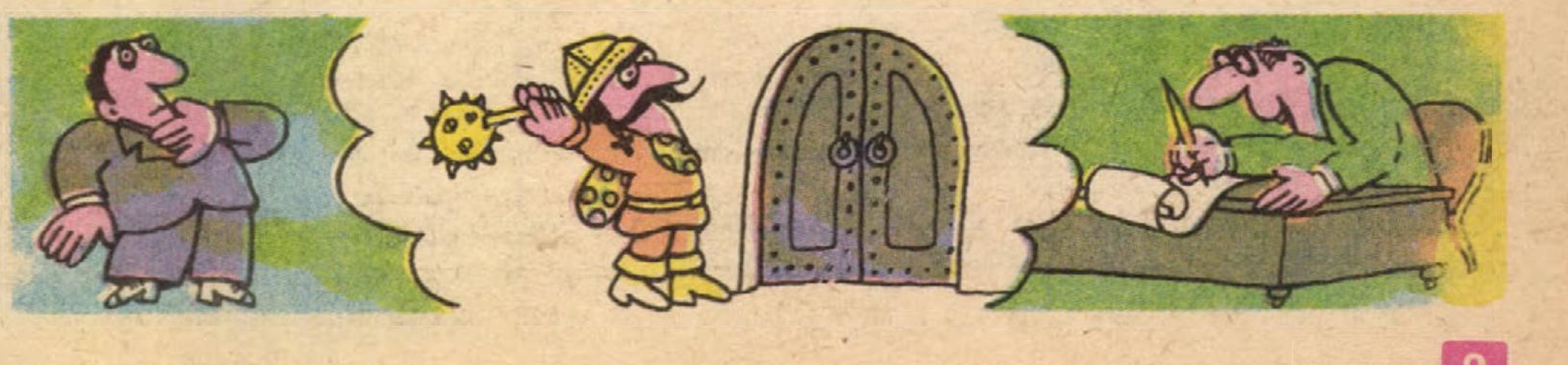
— Hogyan is csinálta dicső ősöm? Egyetlen ütéssel szakította be a várkaput? Aztán a második ütéssel kinyiffantotta azt az okvetetlenkedő görög bajnokot is?

Summ fölsóhajtott.

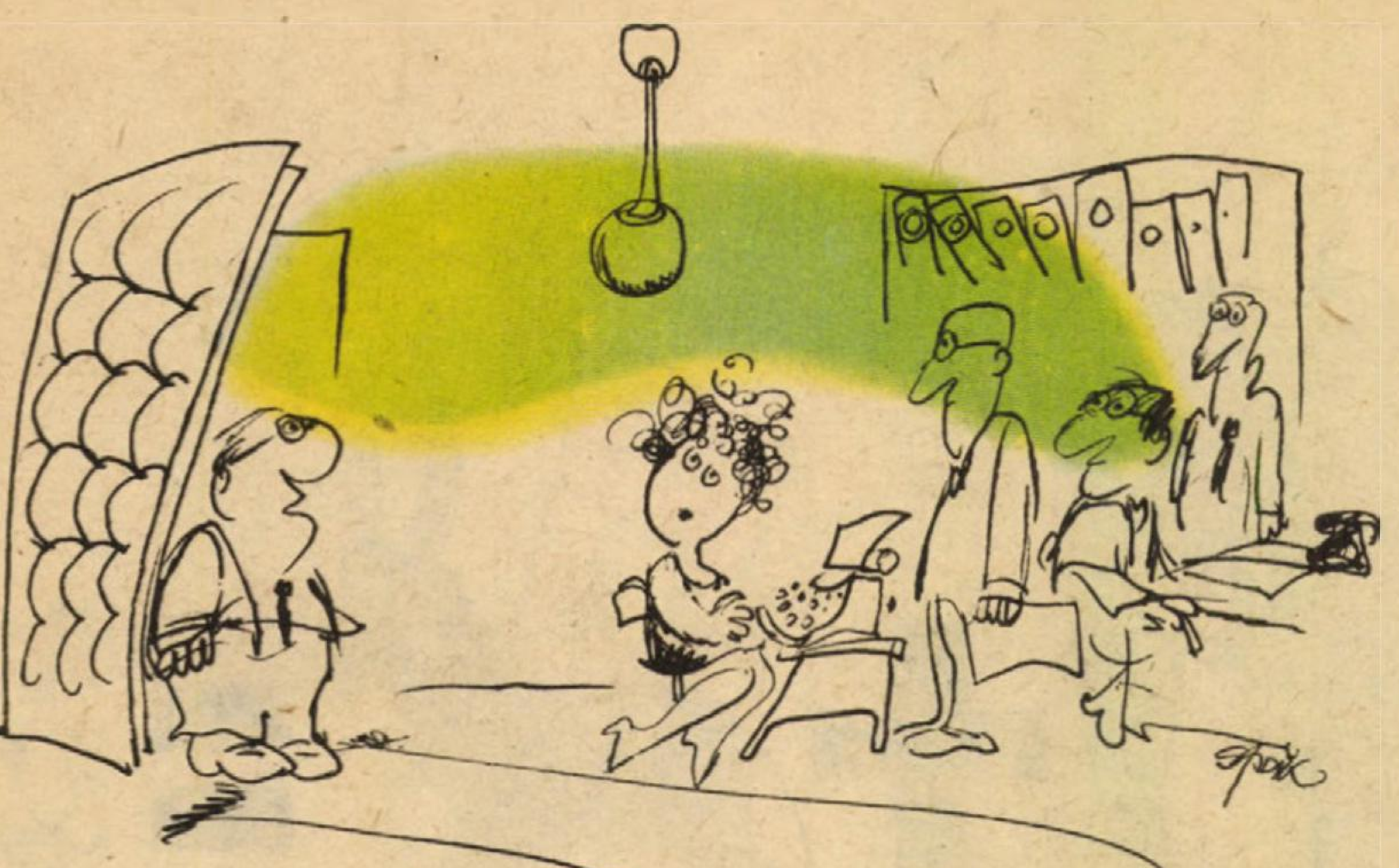
— Sejthettem volna — mondta —, hogy ilyen nagylegény leszel, ha visszavezetlek Botondig... Tégy le egy húszast, és ne is lássalak.

Hát így lettem én:

Kürti András,
de genere Botond, von und zu Bizánc

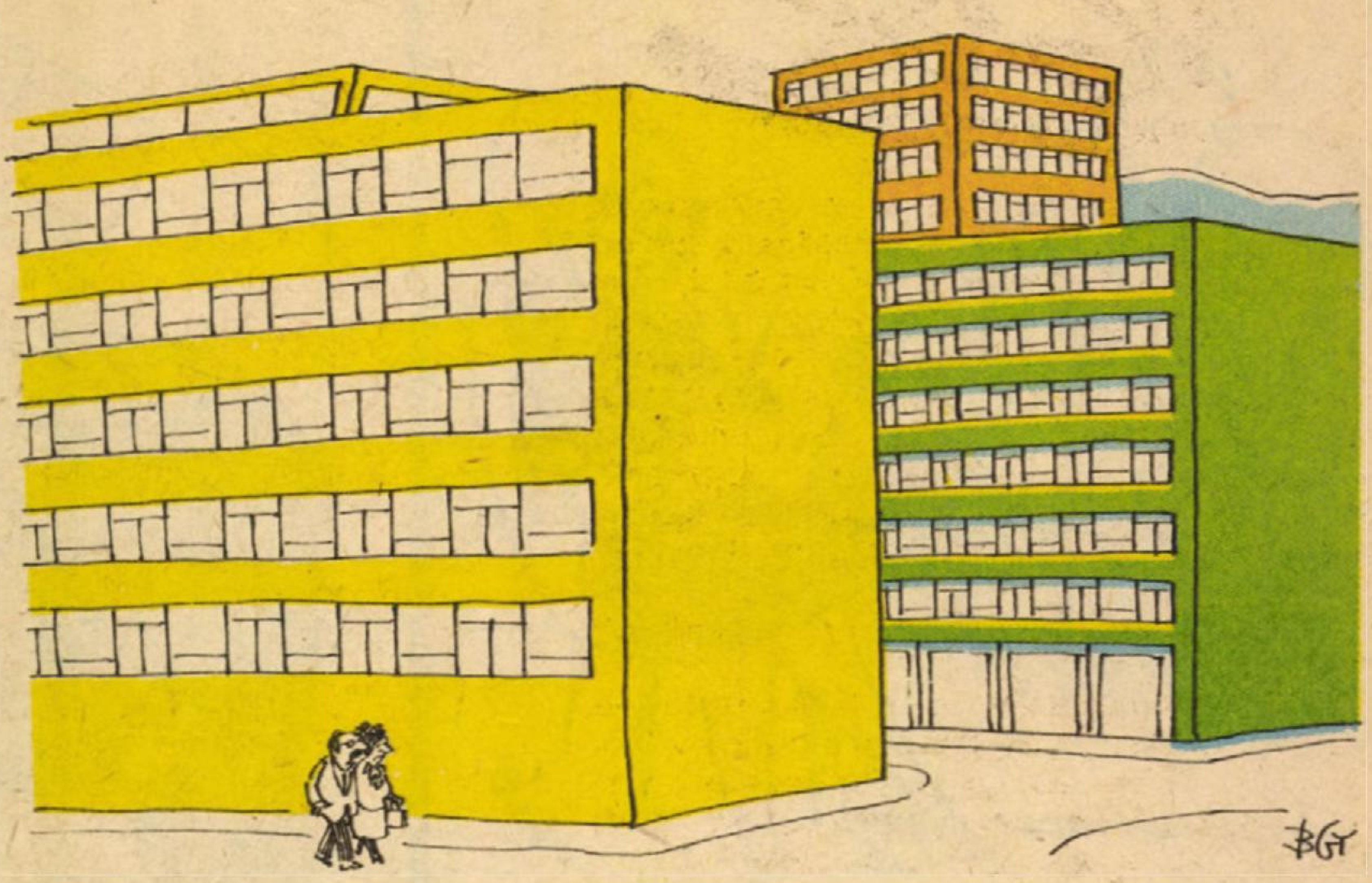

ÁRULÁS

– Ki telefonálta meg a feleségemnek, hogy dühöngtem, mert tegnap porszívóznom kellett?

SÉTA ÓBUDÁN

– De az is lehet, fiam, hogy felettünk járt el az idő, és a maiaknak ebben van a romantika!

Levélváltás kenyérügyben

Tisztelt Földes elvtárs!

A Ludas Matyi 1976. szeptember 2-i számában olvastam, hogy nyugtalan elméjét szüntelen az foglalkoztatja: miért csak a Retek utcában (és egész Pest-Budán legfeljebb még 4-5 péknél!) jó és friss a kenyér.

Kötelességemnek érzem, hogy ezen a szűnni nem akaró nyugtalanságán néhány adattal könnyítsek. Nyugtalanságánál ugyanis jóval nagyobb a tájékozatlansága. Pest-Budán nem 4-5 helyen, hanem összesen 64 szakboltunk előtt állnak rendszeresen sorban a fogyasztók a friss, meleg kenyérért. Mindegyik sorban találhatók olyan vásárlók, akik más kerületből járnak oda vásárolni, mert annak a pékségnek a kenyerét tartják a legjobbnak, amelyik az adott szakboltnak süt. Ezek a pékségek kisüzemek, amelyek vagy a szakbolt közelében, vagy ugyanabban az épületben sütnek. A kenyeret így kisütés után nyomban viszik be a boltba és melegen árusítják. A meleg kenyér fogyasztása ugyan nagyon egészségtelen, de vannak, akiknek csak akkor friss a kenyér, ha meleg. Azzal már senki sem törődik, hogy ez a kenyér is kihűl és olyan lesz, mint a többi, így másnap ezt is kidobják, mert van belőle elég... Nincs szó tehát semmiféle „féltve őrzött titokról", amire gyanakodni és az olvasók gyanakvását is ébreszteni tetszik... Higgye el, a sütőipari munkásoknak is szűnni nem akaró nyugtalanságot okoz, ha kenyérügyben tájékozatlan újságírók tájékoztatják a fogyasztókat. Nem használ az ilyesmi sem a lakosságnak, sem a pékeknek, sem a szakmunkás-utánpótlás ügyének.

Főv. Sütőipari Vállalat
Halmi Tibor
vezérigazgató

Tisztelt Vezérigazgató elvtárs!

Úgy vélem gavalléros bőséggel idéztem hosszú leveléből, de mellőztem a sütőipar nehézségeire, helyzetére és teljesítményére vonatkozó terjedelmes részeket. Egyébként is ezeket, hogy az Ön kifejezésével éljek, „reálisan és tárgyilagosan mutatta be" két tekintélyes napilapunk.

Sajnos, engem valóban nyugtalan elmével áldott meg a sors. Képzelje, még az is nyugtalanít, hogy — levele szerint — nyugtalanságomnál is jóval nagyobb tájékozatlanságommal nyugtalanítottam Önt. Ámbár jól meggondolva, nem nekem kellene a péküzletek előtti sorbanállás miatt nyugtalankodnom. Mellesleg: erről csak azért írtam, mert az olvasók felhívták a figyelmemet a Retek utcai pékség előtt sorbanállók elítélendő gyermekkölcsönzési szokásaira.

Ne csodálkozzék nyugtalanságomon: az én nyugtalan elmémnek az Öné helyett is nyugtalankodnia kell, mert mint tájékozatlan újságíró, olvasói levelekből és a magam tapasztalataiból tudom, hogy hányféle kenyeret fogyasztunk. Néhányat felsorolok: jó, friss kenyeret; rosszul kisült, másnapra megsavanyodó kenyeret; félig nyersen maradt, sületlen zsemlyekenyeret; keletlen, nyúlós kenyeret; másnapos száraz kenyeret.

Az Ön sajátos felfogása szerint kenyérügyben a tájékozatlan újságírók tájékoztatják a fogyasztókat, holott alighanem a vezérigazgatása alatt álló vállalat termékei tájékoztatják őket. Ha valaki egyszer-kétszer, nyers, dohos vagy száraz stb. kenyeret vitt haza, akkor nem azt jegyzi meg, hogy tíz napig jó kenyeret evett, hanem dühöng, hogy aznap a szomszédtól kellett kenyeret kölcsönöznie, mert különben nem tudott volna vacsorázni. A vevőközönség ennek ellenére is nagy elismeréssel és dicsérettel illeti a valóban nehéz munkát végző pékipari munkásokat.

Engedje meg, hogy én mint nyugtalan elméjű, tájékozatlan újságíró egyben-másban tájékoztassam Önt:

Az emberek általában tudnak vigyázni magukra. Ne tessék tehát félteni helyettük az egészségüket a meleg kenyértől.

Más a meleg kenyér és más a friss kenyér, noha a kettő esetenként ugyanaz is lehet.

Az emberek nem a meleg kenyeret, hanem a friss és jó kenyeret szeretik. Kistarcsáról például nem azért jönnek be a Dembinszky utcai és Dohány utcai pékboltba, mert azon melegében kívánják elfogyasztani a kenyeret: több napra valót vesznek egyszerre. A jó kenyér ugyanis eláll.

Senki sem hiszi Önön kívül azt, hogy az újságok kenyérügyben írt cikkei miatt van munkaerőhiány a sütőiparban, és ezért akadozik a szakmunkás-utánpótlás ügye.

Nem ártana, ha az olyan tekintélyes vezérigazgató, mint Ön, legalább egy parányi humorérzékkel rendelkeznék. Én például egészen jól el tudom viselni, hogy tájékozatlanságom szellőztetésével, szerény munkásságomat illetően, az olvasók gyanakvását is felébreszteni tetszik. Az olvasók úgyis tudják, hogy ha rossz a kenyér, annak nem kizárólag az újságíró az oka.

Tiszta szívvel kívánok mindig jó kenyeret Önnek, és a fogyasztóknak egyaránt.

Földes György

HÁTHA VALAKI NEM ISMERI

A vállalati telefonközpontot hívják:

— Kapcsolják, kérem, Mákos elvtársat!

— Milyen elvtársat, kérem? — kérdi a telefonosnő.

— Mákos elvtársat.

— Nem értem, kérem.

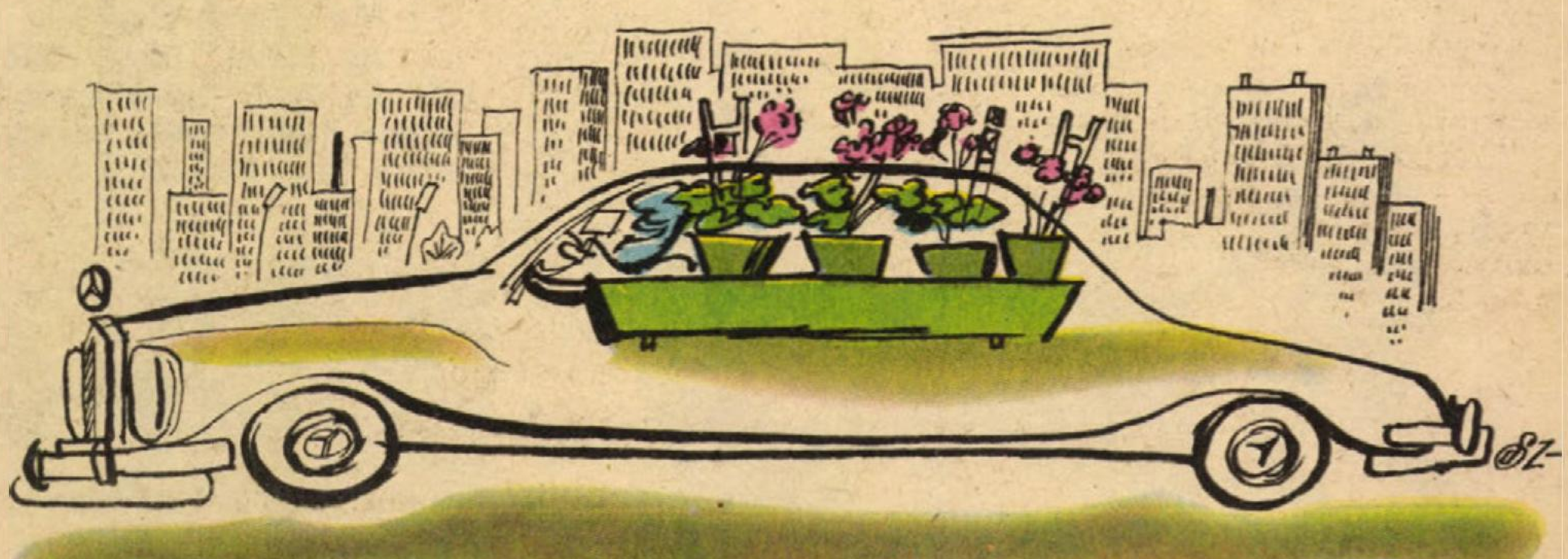
— Mákos elvtársat.

— Tessék még egyszer mondani.

— Várjon, majd betűzöm. Mihály, Árpád, Károly, Ottó, Sándor. Érti már?

— A keresztneveket mind megértettem, kérem, csak a vezetéknevet tessék mondani még egyszer.

NEM SZAKADT EL SZÜLŐFALUJÁTÓL

INGÁZÓK

Hétfőn hajnalban álmosan nyomakodtunk föl az öthuszonötös vonatra a gyömrői állomáson, állandó útitársammal, Kovács szomszéddal. Már mozgott a szerelvény, amikor lihegve befutott egy középkorú, szemüveges úr, hatalmas diplomatatáskával. Próbált felugrani, de elvétette a lépést, majdnem lepottyant a lépcsőről. Szerencsére sikerült elkapnunk a karját, s felhúztuk a peronra. Rögtön korholni kezdtem:

— Még egy ilyen rosszul kiszámított lépés, és kitöri a nyakát!

— Borúlátóan ítéli meg a helyzetet — mondta a férfi, verejtékező homlokát törölgetve. — Én kedvező fejleménynek tartom, hogy ha az utolsó pillanatban is, de mégis sikerült elérnem a vonatot!

Erről ismertem fel.

— Nézze már, szomszéd, ki utazik itt velünk! Engedjék meg, hogy bemutassam egymásnak az urakat: Kovács János művezető; Kissinger úr, a jónevű külügyminiszter... Mondja, Henry, mit keres maga egy hajnali munkásvonaton?

— Nem olvas újságot?! Én is ingázok. Washington és Dél-Afrika között.

Kinézett az ablakon. A vonat éppen az ecseri kertek alatt járt.

— Lehet, hogy rossz irányba megyek? — kérdezte szorongva.

— Ez még csak most tűnt fel magának?

Aztán az óráját nézte aggodalmas arccal:

— Azt hiszem, késtünk is...

— Úgy tíz évet, tizenötöt... Ami a rhodésiai próbálkozásait illeti, meg kell mondani, hogy igen kockázatos vállalkozás volt. Persze, Amerika számára nem volt más választás...

Felszisszent.

— Ezt a szót nem szívesen hallom... Mondja, maguknál mit hallani, ki fog nyerni: Jimmy vagy Gerald?

Kovács szomszéd egy darabig hallgatta a beszélgetésünket, aztán elunta, keresztrejtvényt vett elő, abba mélyedt. Most felnézett az újságjából, s Kissingerhez fordult:

— Ha jól hallottam az imént, ön járt Dél-Afrikában.

— Igen.

— Akkor bizonyára tud segíteni nekem a megfejtésben. Vízszintes 29: faji megkülönböztetés a Dél-afrikai Köztársaságban. Kilenc betű... Valami apar... Enynyi már megvan belőle...

— Apartheid... Nem ismeri ezt a fogalmat?

— Nem — rázta a fejét Kovács szomszéd.

— Boldog ország! — sóhajtott Henry, majd újból felém fordult, folytatta a beszélgetést: — Ami pedig a rhodésiai játszmát illeti, valóban voltak merész húzásaim. De az utolsó bástyát menteni próbálja az ember... Attól tartok, hogy végül is patthelyzet alakul ki.

— Játszma, bástya, patthelyzet! Most sakkozunk, vagy politizálunk? Nem lehet könnyű magának, Henry, ha el akarja érni, hogy Ian Smith leereszkedjen a színesbőrűek közé!

— Odabent a fülkében megüresedett egy hely. Nem akar leülni, Mr. Kovács? — készségeskedett Kissinger.

Benéztem az ablakon. Egy négyes boxban, három alvó barnabőrű cigányférfi között, valóban volt egy üres hely. Kovács János is benézett a fülkébe.

— Köszönöm, inkább nem — mondta, s visszabújt a keresztrejtvényébe.

— Azért maguknak sem olyan könnyű... — jegyezte meg Kissinger, s enyhe gúnnyal az arcán rámvigyorgott. Aztán Kőbánya-alsó előtt, a nyílt pályán, kiszállt a vonatból.

Radványi Barna

TELEFON WASHINGTONBÓL

GERONTOLÓGIA

John Brandtner a michigani egyetem tanára azt állítja, hogy a hosszú élet titka a szakadatlan panaszkodás. Azok, akik állandóan panaszkodnak, hosszú évekkel túlélik a befelé fordulókat, a csendben rágódókat.

— Meg kell tanítanunk az embereket arra — hirdeti a professzor —, hogy nem szabad örökké udvariasan viselkedniök.

Örömmel jelentjük, hogy ezen a téren határozottan jól állunk. Bizonyos pesti gépkocsivezetők, bolti eladók és pincérek átlagéletkora minden bizonnyal eléri majd a százhúsz esztendőt.

Már, hogyha Brandtner professzornak hinni lehet.

A HÉT HÍREIBŐL

Fülöp György rajzai

– Atyaisten, ezt nem lehet felbontani!

– Lehet, hogy ő az?

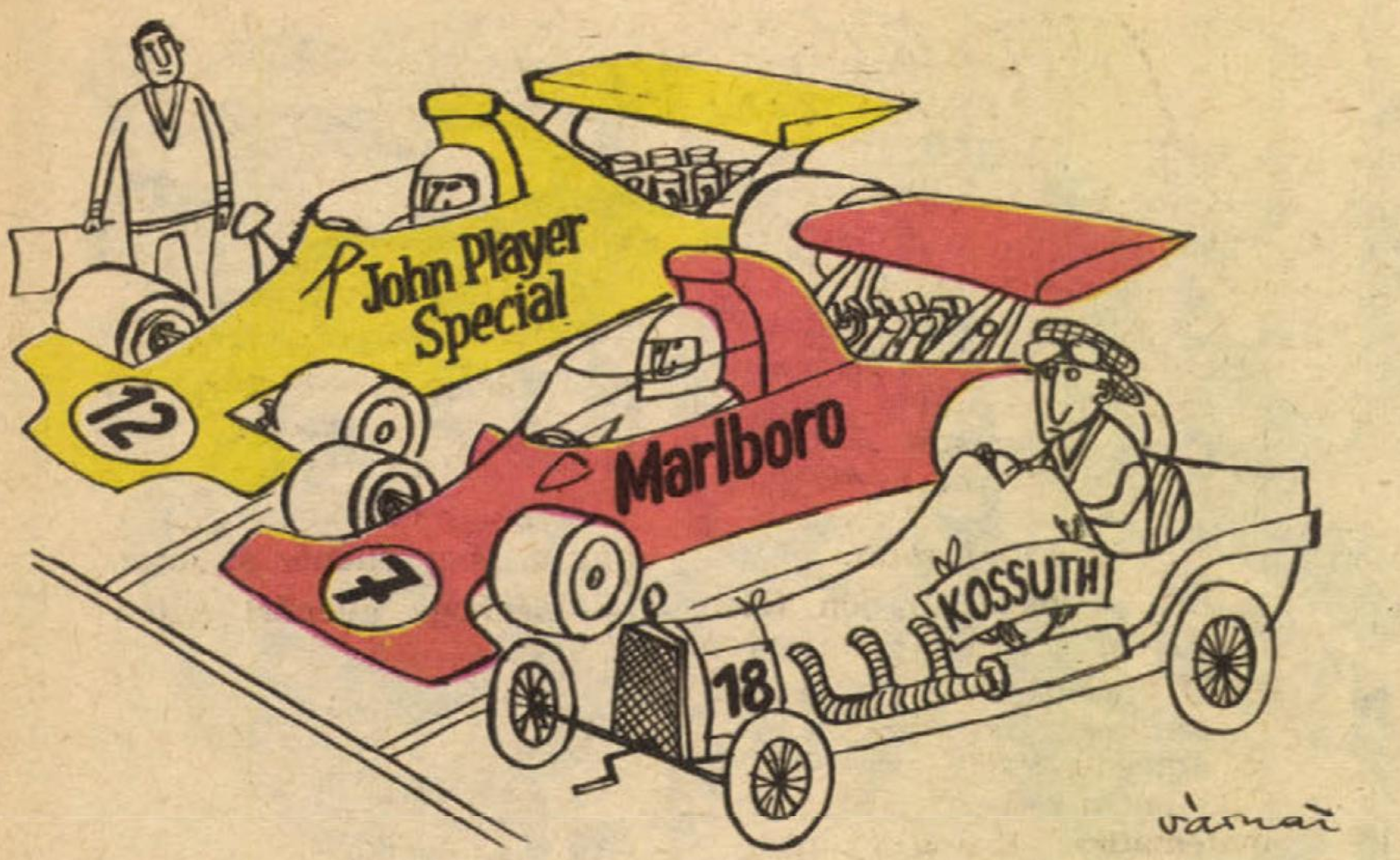

– Nem rokonok. Velük kötöttem harminc éve eltartási szerződést.

– Talán hengerész az illető...

GRAND PRIX

ÁLMATLANSÁG

– Nem hagy nyugton a kérdés: van-e élet a Marson, vagy nincs?

KIÁRUSITÁS

A nyári kiárusításon két rövidujjú inget vásároltam. Egy lilát és egy kéket, darabját 67 forint és ötven fillérért.

Igazán csinos holmik voltak, rögtön használatba is vettem egymás után mind a kettőt.

Olyan kellemes viselet volt ez a két ing, hogy valósággal beléjük szerettem. Élveztem simogató ölelésüket.

A mosás után két új ing száradt a fregolin. Unokaöcsém szerint „haláli modern" volt a kék foltos lila és a lila foltos kék, de nekem eredetiben valahogy jobban tetszettek.

Következett hát a hipózás, a tejben áztatás, a sózás. Sikerült is elérnünk, hogy a kék, illetve lila tavacskákat fehér, illetve sárgás folyócskák fussák körül és által.

Ezekután betettem egy nylonzacskóba a két inget, és vittem a Patyolatba, aztán a szövetkezetibe, majd a maszekhoz. Kértem, könyörögtem, dupla árat ígértem, de mintha összebeszéltek volna egyik se vállalta.

Vissza a zacskóba, bánatosan bandukolok hazafelé. Útközben betérek a piacra vásárolok a termelőnél egy kiló őszibarackot. Az újságpapírból tekert zacskó az érett gyümölcstől nyomban átázik. Mit tegyek? Kiveszem a két inget a nylonból, a vállamra dobom, és helyükre teszem a barackot.

Alig lépek hármat, érzem, hogy valaki rángatja az ingeimet. Egy nagyra nőtt kamasz. Rosszalóan megcsóválom a fejemet, az ujjammal ráfenyegetek, és megyek tovább, azaz mennék, ha nem állná el az utamat a hölgy.

Népviseletbe (cifra ing, pantalló) öltözött, jól táplált asszonyság. Hamiskásan kacsint, és előveszi az erszényét. Jaj nekem! Mit akar ez tőlem?

— Bocsánatot kérek... — mondom zavartan, és megpróbálok finom testcsellel elhúzni mellette.

— Anyu, tud magyarul — hallom ekkor a hölgy hátterében álló kamasz hangját.

— Csakugyan! — A hölgy elkapja a karomat, és maga felé fordít: — Beszél magyarul is?

— Csak magyarul beszélek.

— Akkor mondja meg magyarul — mosolygott rám —, mit kér érte?

— Tessék? — nézek rá értetlenül.

— Megveszem mind a kettőt.

— Micsodát?

— Ne féljen, most mentek el a rendőrök.

— Ötöt adok a kettőért — szól ekkor a földből előbújva egy cingár emberke.

— Hohó, uram! Én voltam itt előbb — taszítja dühösen félre a hölgy, aki újra az erszényével birizgálja az orromat: — Szóval mennyi?

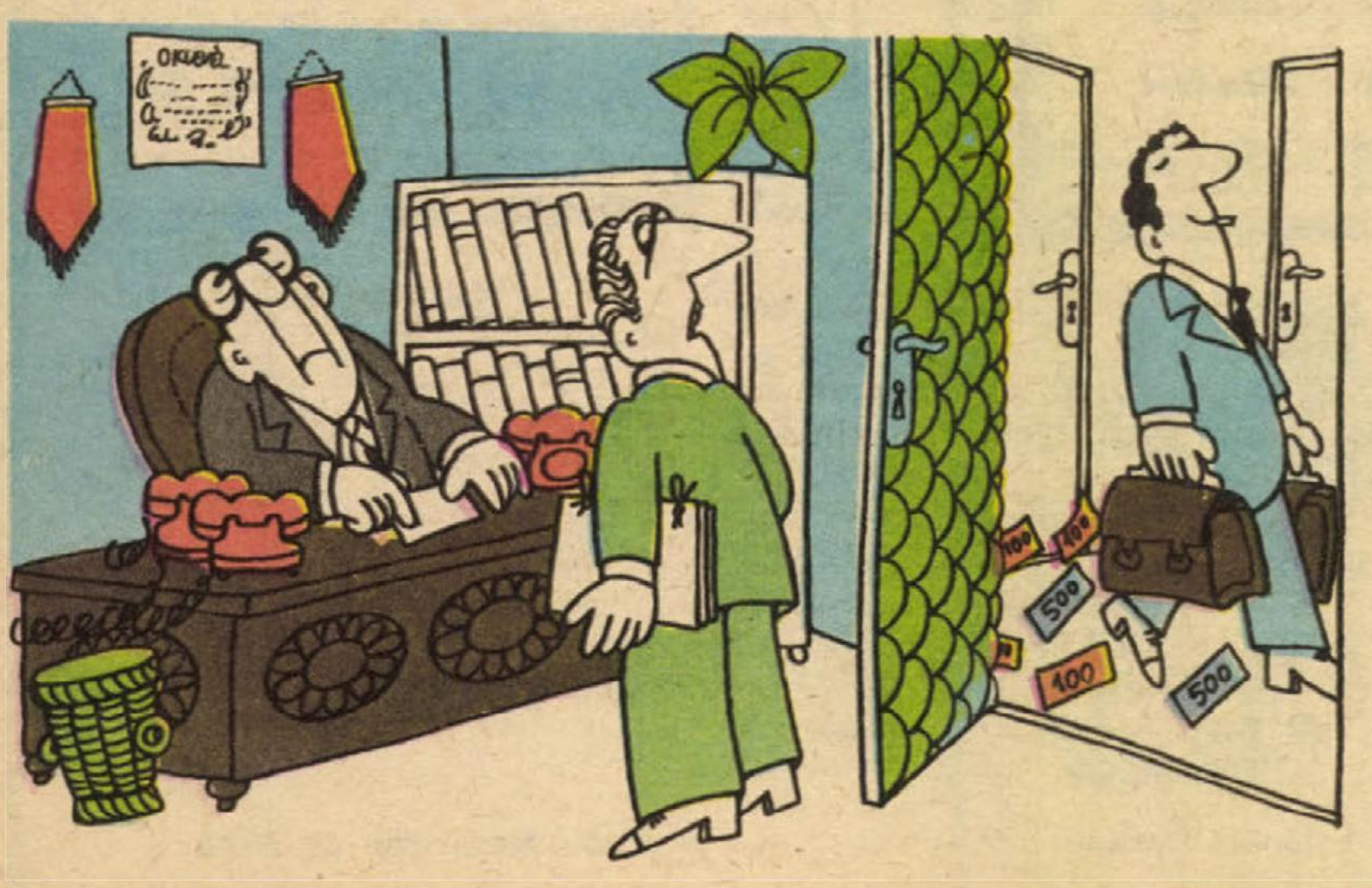
Mondanék neki valamit, de már nincs ott, mert egy szemüveges úr elsodorta. Az állt előttem öt másodpercig, aztán a sokszoknyás néni került a helyére, majd a szakállas legény.

Olyan volt az egész, mint valami rémálom. Menekülni próbáltam, de egyre jobban szorult körülöttem a fenyegető embergyűrű. Épp segítségért akartam kiáltani, amikor egy erős kéz megragadta a karomat, kiemelt a tömegből, magával vitt a szemközti ház kapualjába.

A dohos, cúgos félhomályban tértem magamhoz. A markomban nyolc százast szorongattam, de a két kedvenc ingem eltűnt a vállamról.

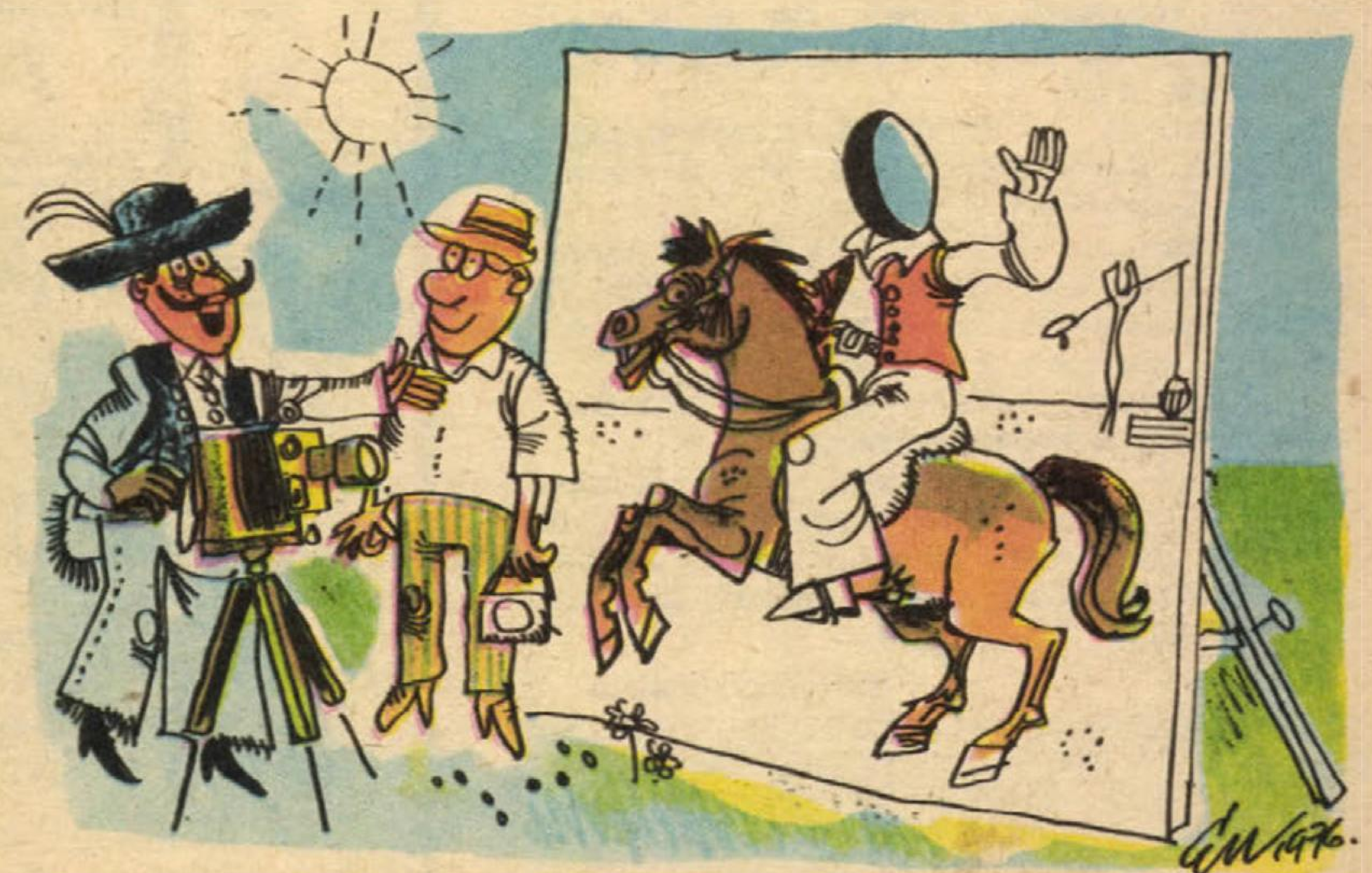
Sólyom László

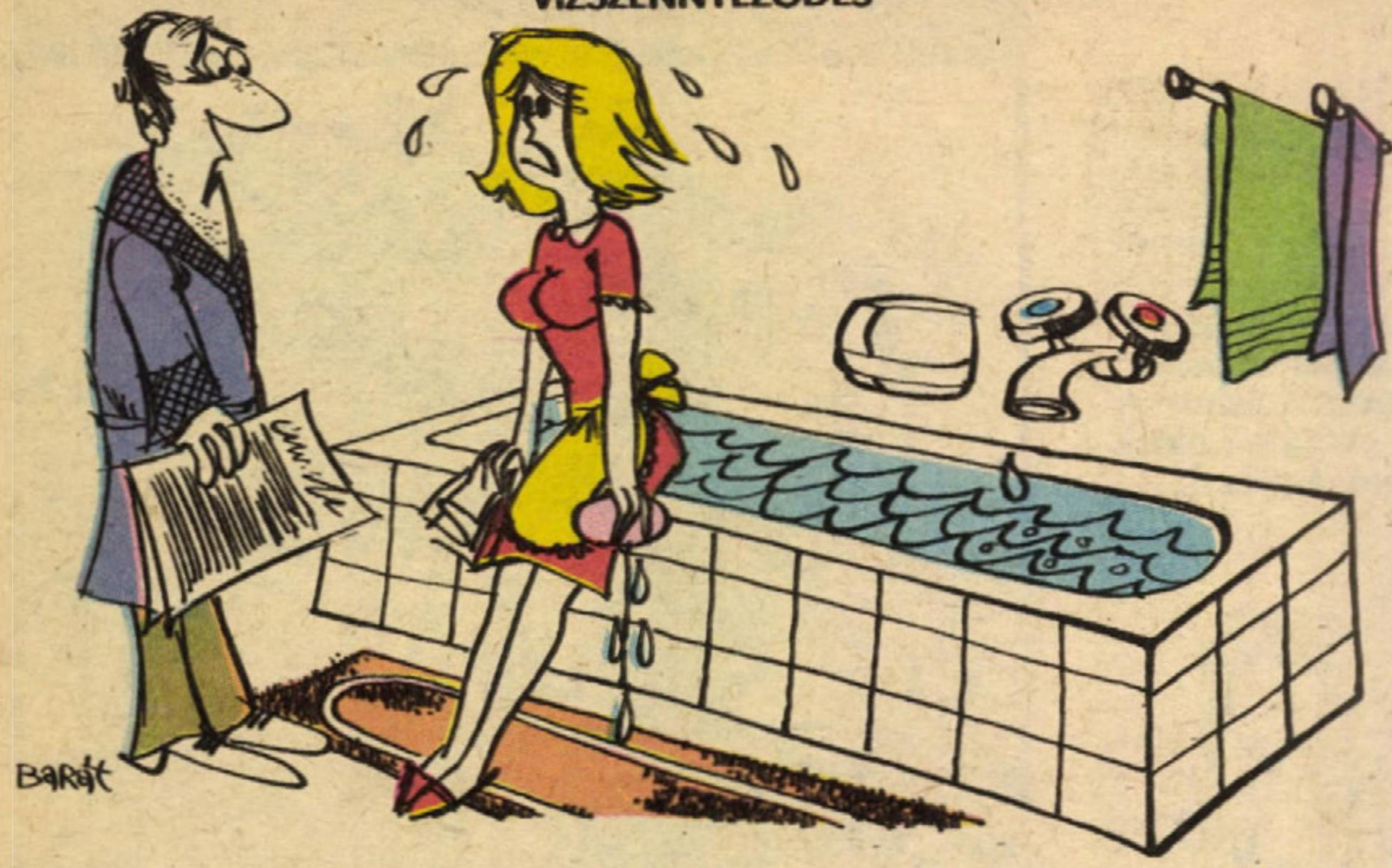
– Igazgató kartárs, nem kellene már egy revíziót tartani a pénztárban?

UTÓSZEZON

– Plíz, dzsentlmen, e szuvenir fotó! ...

VIZSZENNYEZŐDÉS

– Tudod milyen fárasztó, amíg egy kád vizet kimosok...

SZAKKÉPZETLEN ELADÓ

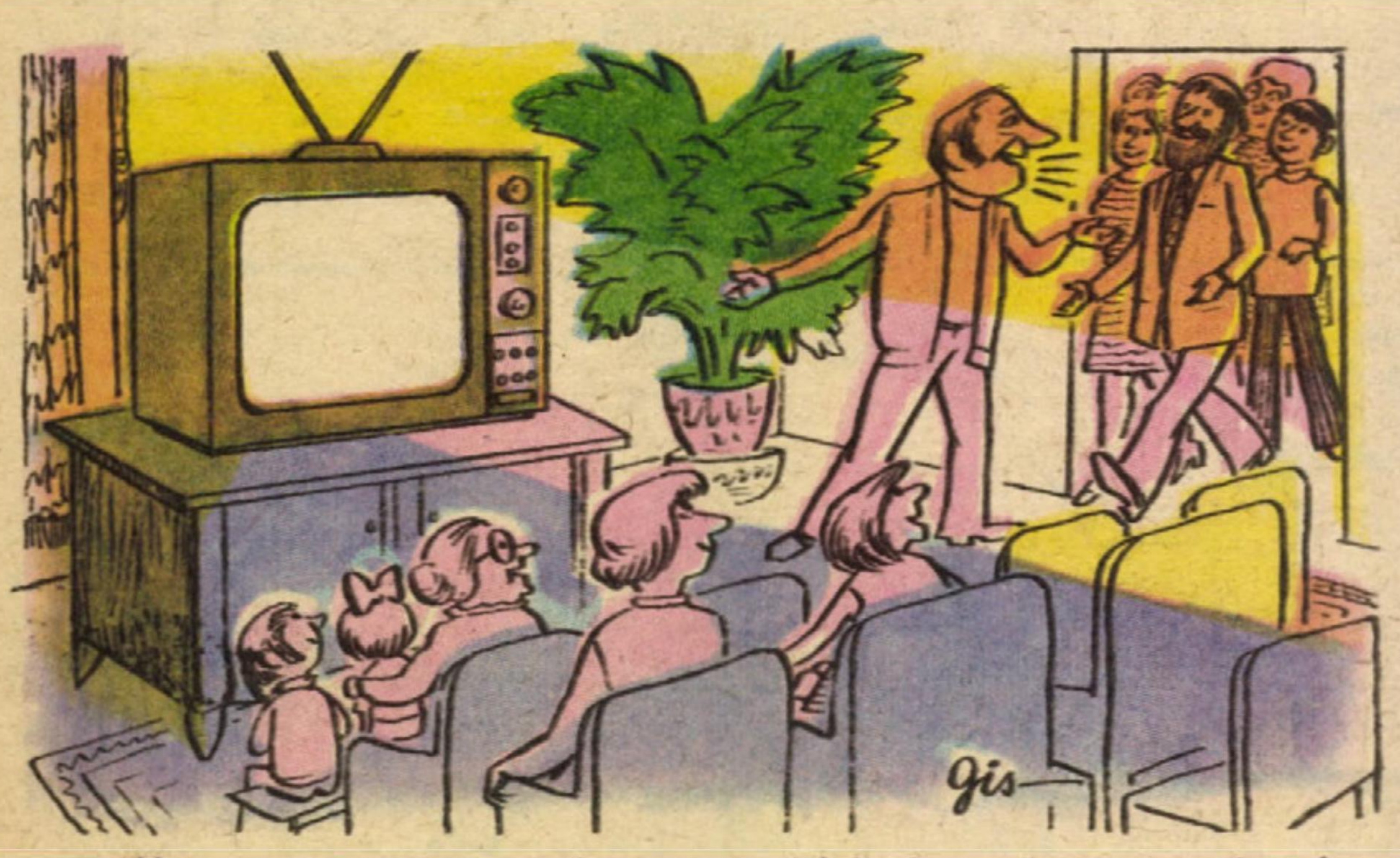

– Parancsoljon, nagysagos asszony!!!...

HÉTFŐ

SZINES TÉVÉ

– Ugye megmondtam, kedves szomszédok, hogy össze fogunk még járni, mint régen...

MOZGÓLÉPCSŐ

Kora őszi reggel, úgy fél nyolc felé. Egy férfi jön fölfele a mozgólépcsőn.

Egy pedáns úr. Szemüvege két fekete O-betű, puhakalapja és csokornyakkendője elvágólag, kis kefebajszát vonalzóval borotválta. Rá is lehetne írni: Isten szeme mindent lát, ne lopd el a bajuszkát.

Tehát Pedáns Úr jön fölfele a mozgólépcsőn, a tömeg pedig szurkol neki.

A szóban forgó mozgólépcső ugyanis lefele megy.

A dolog csupa rejtély és matematika. Ezútal a matematika az egyszerűbb. Ha a

mozgólépcső két perc alatt ér le, akkor Pedáns Úrnak két perc alatt kéne fölérnie, hogy egyhelyben maradhasson.

Pedáns Úr tiszteletre méltó iramot diktál. Pipiskedve kapdossa a lábát, a hóna alá szorított aktatáskával riszáló mozdulatokat végez. Homlokán veríték, szemöldöke között a mélységes rosszallás barázdái.

Pedáns Úr hatalmas erőfeszítéseket tesz, s a tömeg élvezi. Az Astoria alatt még senkit sem láttak ilyen pokoli energiával egy helyben állni. Pedáns Úr néha lassít, hogy lélegzethez jusson, a mozgólépcső abban a pillanatban méterekkel veti vissza. Pedáns Úr ilyenkor beharapja a bajuszát és egy trinidadi vágtázó tempójában kezd újra fölfelé sprintelni.

A tömeg áll és csodálkozik. Széles körű eszmecsere útján igyekszik a rejtély mélyére hatolni: miért szalad Pedáns Úr fölfele a lefele ketyegő mozgólépcsőn? Teóriák röppennek fel, magvas elképzelések formálódnak. Pest az elemző lelkek városa. A kép is jellemző: ötezer nézi, egy dolgozik, de ő is minek?

— Mozijegye van az ürgének tegnap estére.

— Ördögöt. Randevúra megy és csúnya a nő.

— Kísérleti nyúl. A moziban láttam ilyet. A maximális oxigénfelvevő képességet mérik. A pók addig fut helyben, amíg az Úr magához szólítja és akkor hosszú tűket döfnek a lapockájába.

— Kísérleti nyulak nem járnak fekete aktatáskával, maga ütődött.

— Most mit játssza az eszét? Abban hordja az elektronikát, világos?

— A Himalájára készül és földcsuszamlásra treníroz.

— Csokornyakkendőben? — Menjen, mert nevetség tárgyává teszem.

— Ostoba beszéd, a gyerek is látja, hogy ellenőr az ürge.

— Méghogy ellenőr! Aztán mit őröz ellen?

— Márpedig akkor is ellenőr. Ellenőrnek van ilyen randa bajsza.

Pedáns Úr bedob egy részhajrát, a szemüvege lázasan csillog.

— Idehallgassanak, dupla pénzbe fogadom, hogy öt perc alatt két métert se jut előre.

— Maga se egy hazardőr apám. Hiszen már tiszta egy lila a füle. Idáig hallom, ahogy nyüszítve húzza a levegőt.

— Ne hagyd magad, öcsi! — süvölt egy srác. — Dobj rá egy lapáttal!

A tömeg átveszi a szólamot és mennydörögni kezd.

— Min-dent bele! Min-dent bele!

Pedáns Úrra hat a buzdítás, szügyébe vágja a bajuszát és egy velőtrázó iramodással a lefele haladó mozgólépcső tetején terem. Megtapsolják, de ügyet sem vet rá. Egyenesen a kalitkában üldögélő egyenruhás leányzó lábaihoz omlik.

— Kérem a panaszkönyvet — cincogja.

— Tessék — kiált egy diadalittas hang. — Mondtam, hogy ellenőr!

— Az imént jöttem le a másik mozgólépcsőn — hörög tovább Pedáns Úr. — Az meg fölfele haladt. És ugyanezt tapasztaltam kérem a Blaha Lujza téren, a Keletinél, valamint a Deák téren. A legnagyobb disznóság, kérem. Az építőipar csődje. Itt minden mozgólépcső szemben halad. Ezért valakinek felelnie kell.

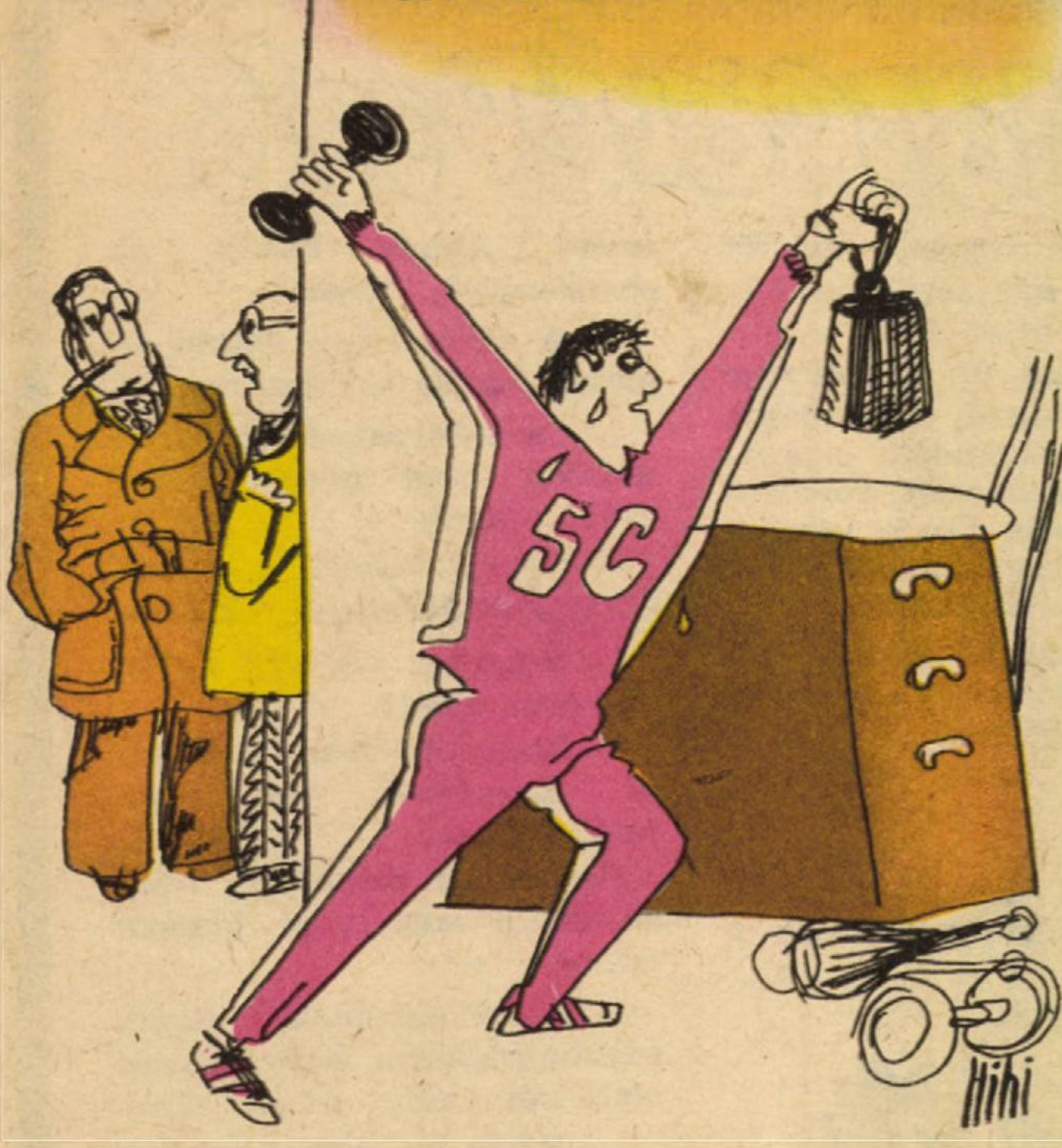
A tömeg csalódottan oszladozik.

Egy ellenőrt szívesen kiröhögtek volna.

De kit érdekel egy őrült?

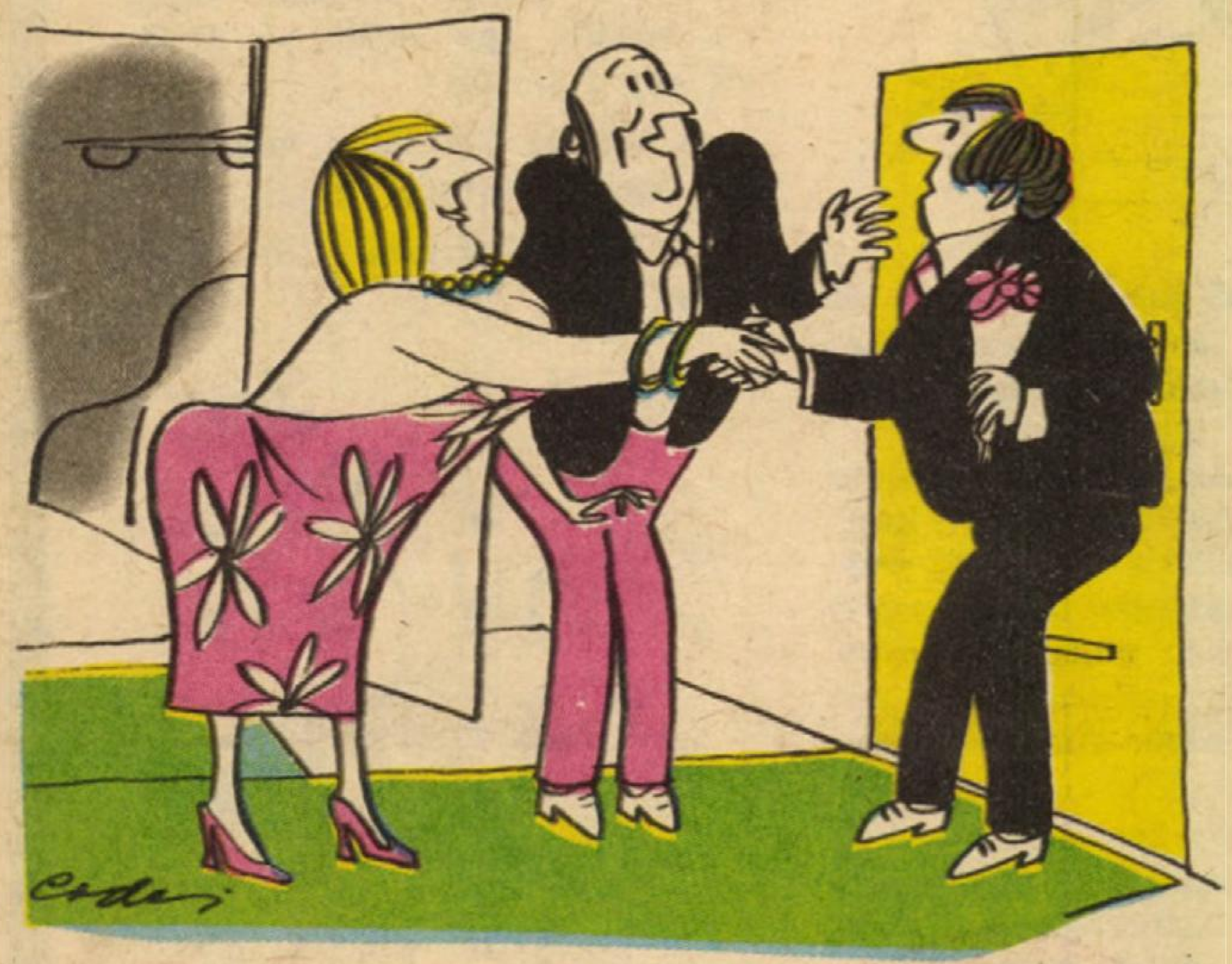
Peterdi Pál

CSODABOGÁR

– Hallottál már ilyet? Nem előnyökért sportol, csak úgy a maga szórakozására!...

ELSŐ VIZIT

– Nyugodtan kezet csókolhat, Gézuka, mi nem adunk a formaságokra!

VÁRATLAN FORDULAT

HÁTHA VALAKI NEM ISMERI...

— Tehát, ön három szemüveget visel?

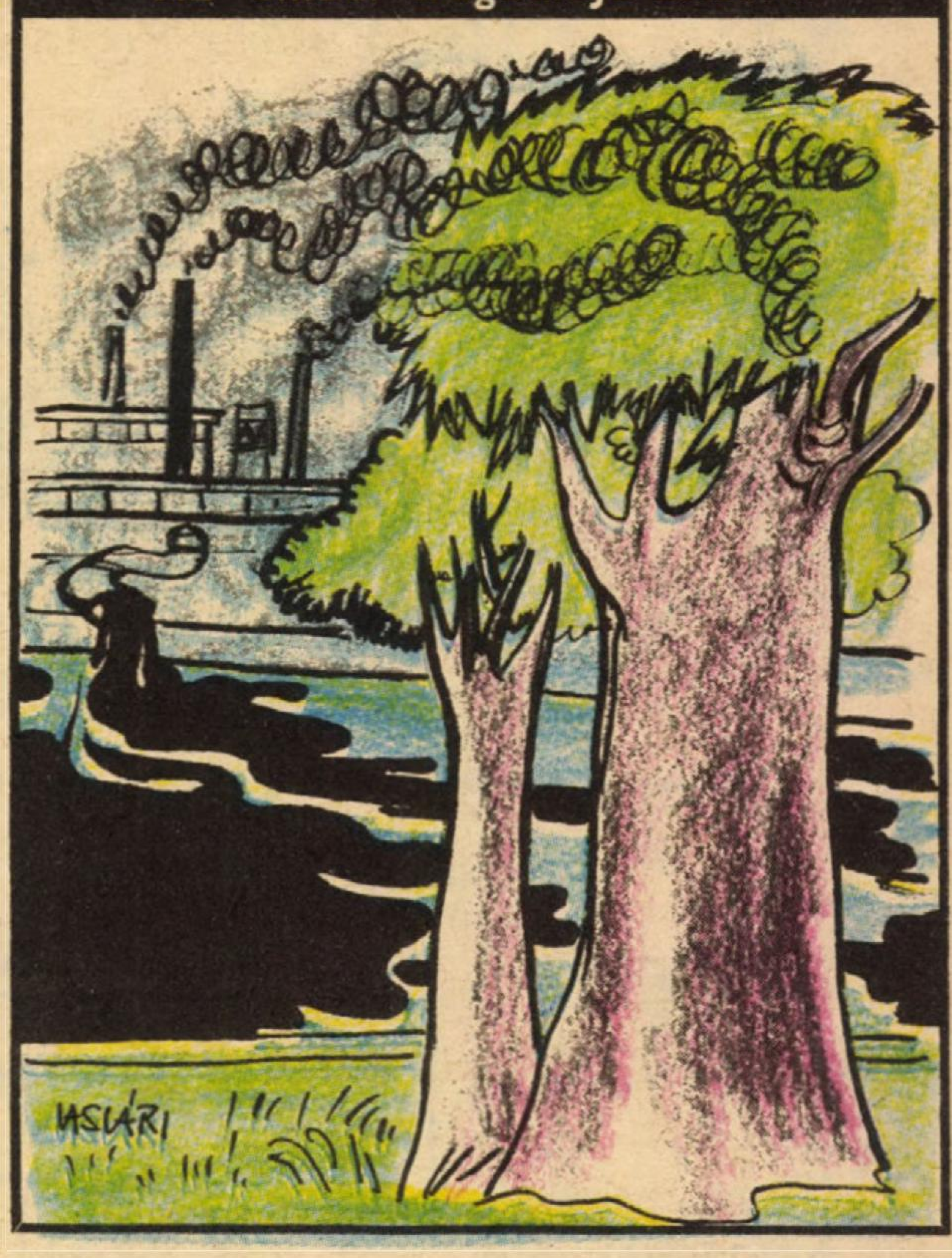
— Igen kérem, hármat. Az egyiket messzelátáshoz, a másikat közellátáshoz. A harmadikkal pedig az előző kettőt szoktam keresni.

Az ifjú férj későn érkezik haza, a konyhaasztalon cédulát talál. A felesége, Gizike, kézírásával ez áll rajta:

— Moziba mentem. A vacsorád a kutyában van...

Az ember tragédiája LXXVI.

„Elrészletezve vízben, fellegekben, Ligetben, mindenütt."

(Madách)

HALASZTHATATLAN KÖZÜGY

Közügyről szeretnék beszélni. Aggodalommal fogok hozzá, lévén ez a közügy sokak szemében közönséges ügy. Egy helyiségről van szó, amely minden magán- és közhasználatú épületben megtalálható, de nevén nevezni nem illendő. Ez a helyiség — no, mégis csak meg kell szólítanom — a mosdó, amely nemzeti hírnevünk és életformánk neuralgikus pontja. Mint mondtam volt, beszélni róla nem illendő, mert mi magyarok könnyebben elviseljük a piszkos mosdókat, mint a piszkos mosdó kritikáját. Én mégis szóvá teszem, mint jó hazafi, aki előtt becses az ország tekintélye.

A magyar kultúrának, költészetnek, zenének, a magyar vendéglátásnak, építészetnek, képzőművészetnek jó a híre külföldön. Budapesten például húsznál több színház van, és a kultúra szent csarnokai felveszik a versenyt legjelesebb európai testvéreikkel. De csak addig, amíg a néző a nézőtéren ül. Mert sajnos még e magas fokú kultúrintézményekben is azok a bizonyos helyiségek a legalacsonyabb kultúrfokon állnak.

Most azt hiszem, túloztam. Nem szeretnék az általánosítás hibájába esni. Arra törekszem, hogy az árnyékszék-kérdést a legárnyaltabban világítsam meg. Ha megfigyelték, az említett tárgyban igenis vannak fokozatok, amelyek jól elkülönülnek egymástól:

A rideg: van csésze, de nincs deszka, nincs tartály, nincs víz, nincs kézmosó, szappan, törülköző;

A becsapós: van csésze, kényelmes deszkája is van, tartálya is van, de nincs benne víz;

A nyújtózkodós: csésze is, tartály is, deszka is, víz is, de nincs mivel lehúzni;

A száraz: csésze, tartály, deszka, víz, lehúzó. Kézmosás otthon, vagy a kerti csapnál;

A félszáraz: csésze, tartály, deszka, víz, lehúzó, mosdó, de csak hideg vízzel. Kéztörlés nadrágszárba vagy zsebkendőbe;

A nedves: ugyanez szappannal, de törülköző nélkül.

A jószándékú: ugyanez, szappannal, törülközővel (szennyessel);

A technikás: ugyanez, szappannal, törülközővel, automatikus kézszárítóval, mely automatikusan nem működik;

A fényűző: ugyanez mindennel ami kell — szappannal, törülközővel, kézszárítóval, melegvízzel és egy nénikével, előtte egy tányérral, azon egy kemény 10 forintos precedenssel. (Kizárólag deviza-külföldiek által is használt intézményekben található, ott sem mindig.)

A felsoroltakon kívül, azok számos kombinációját ismerjük, úgymint: kéztörlő automata van, de a csészén deszka nincs; szappan van, de víz nincs; deszka is van, szappan is van, törülköző is van, de az ajtót nem lehet bezárni.

De minek is? Nekünk nincs rejtegetnivalónk!

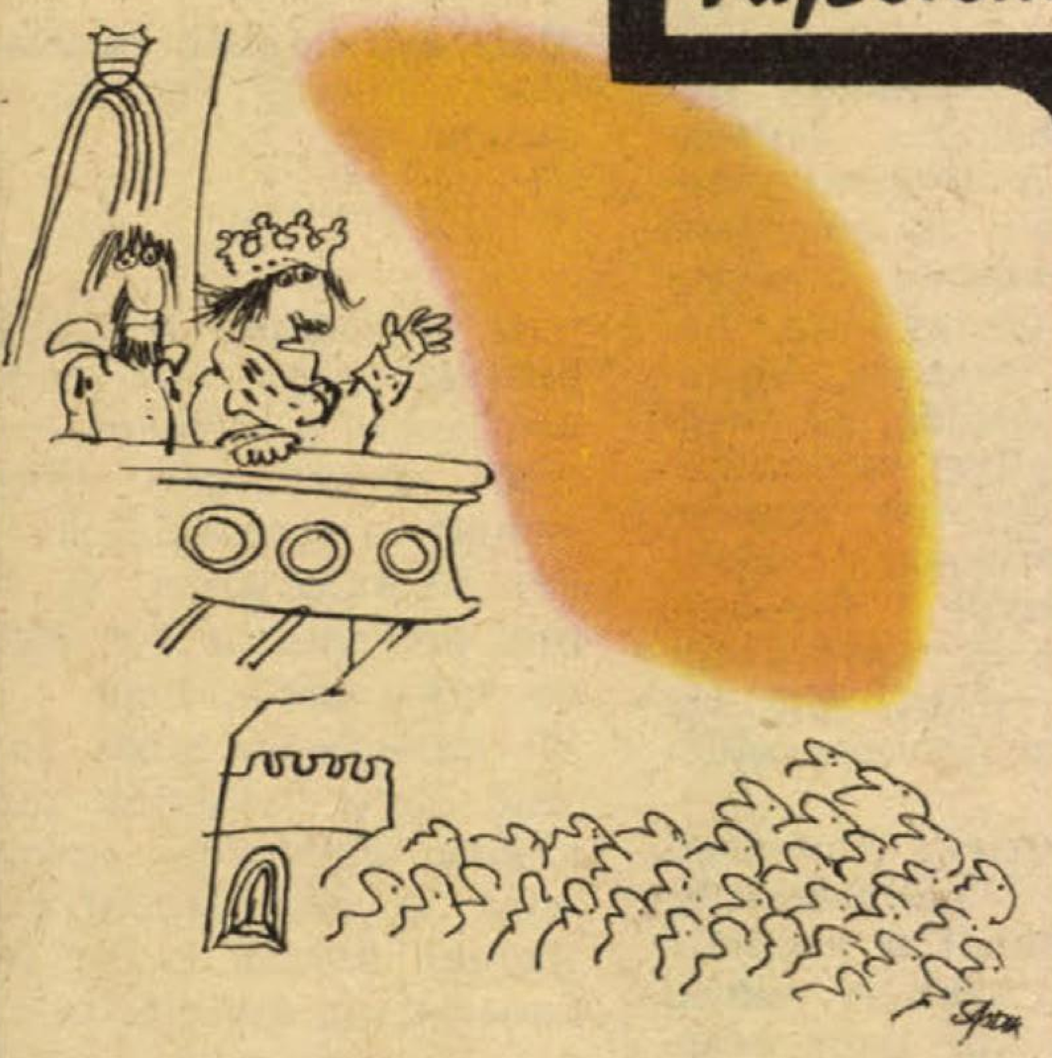
Novobáczky Sándor

– Sajnos, nem lehetünk tekintettel hazafiúi érzéseidre, rád külföldi vadász tart igényt...

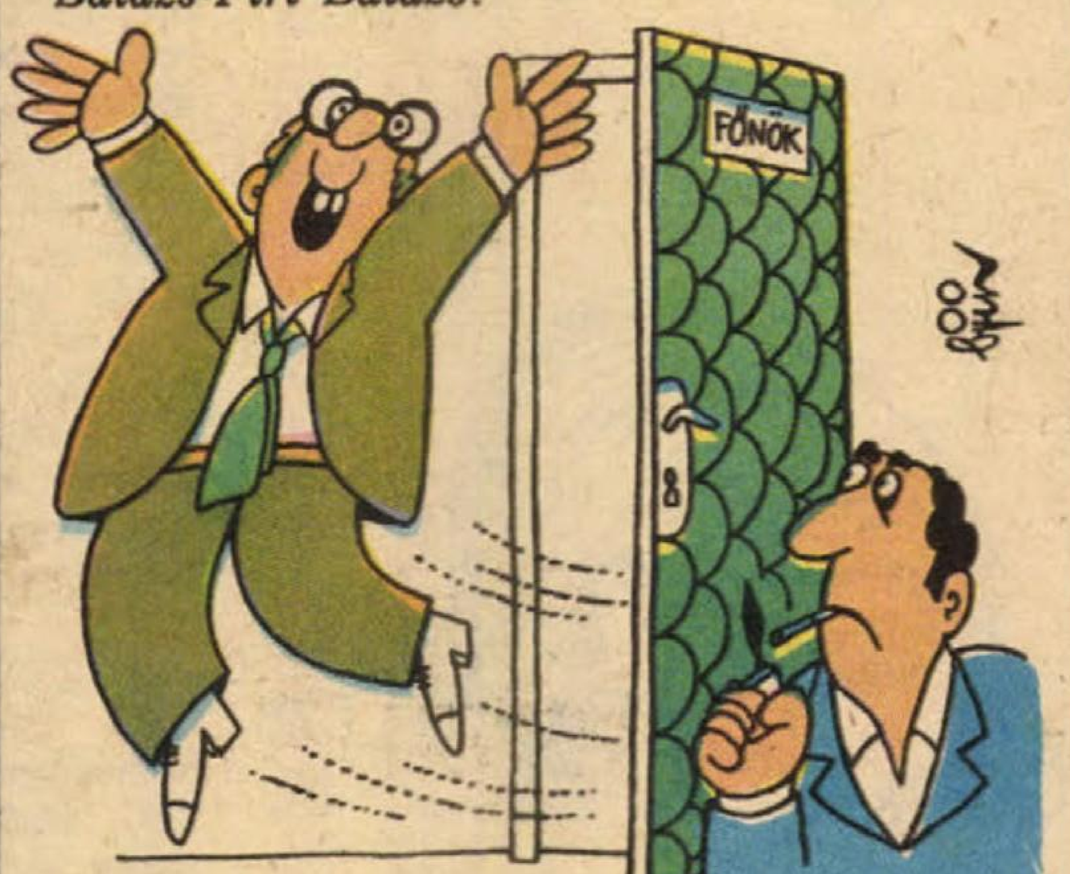
Megkérdeztük rajzolóinkat: MIKOR ESETT LE KŐ A SZÍVÜKRŐL?

Sajdik Ferenc:

– Mikor megtudtam, hogy boszorkányok pedig nincsenek!

Balázs-Piri Balázs:

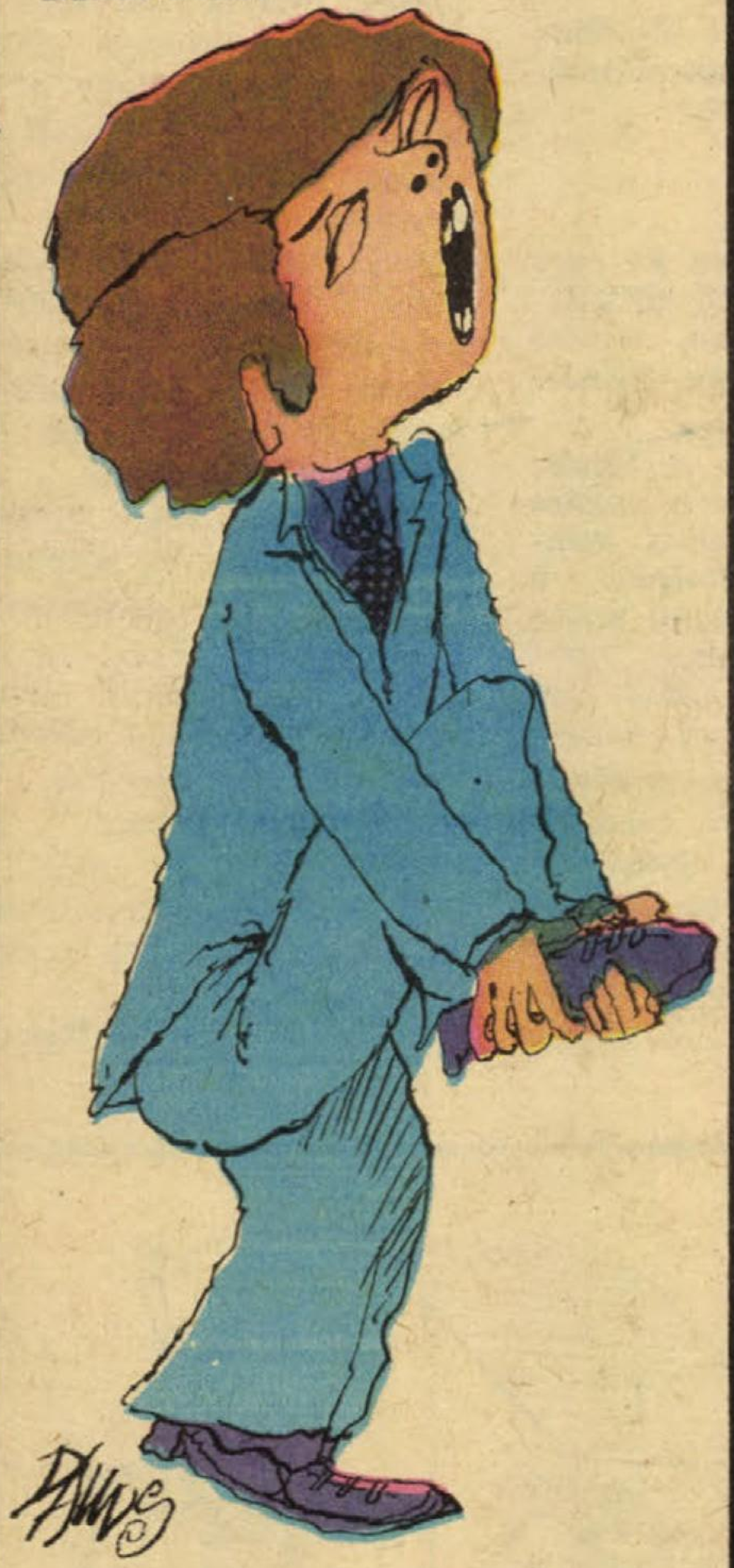
– Amikor közölték, hogy nem kaptam jutalomutazást Libanonba.

Barát József:

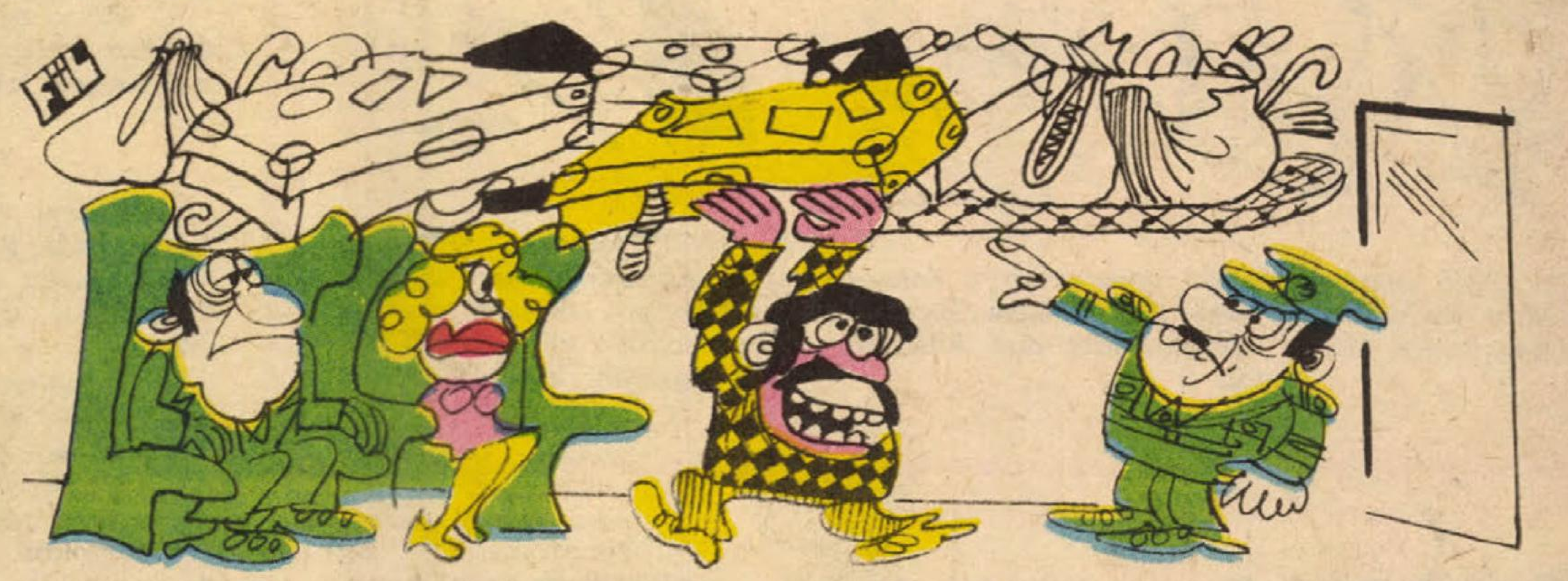
– Az elmúlt héten. Most a vesémben van.

Dallos Jenő:

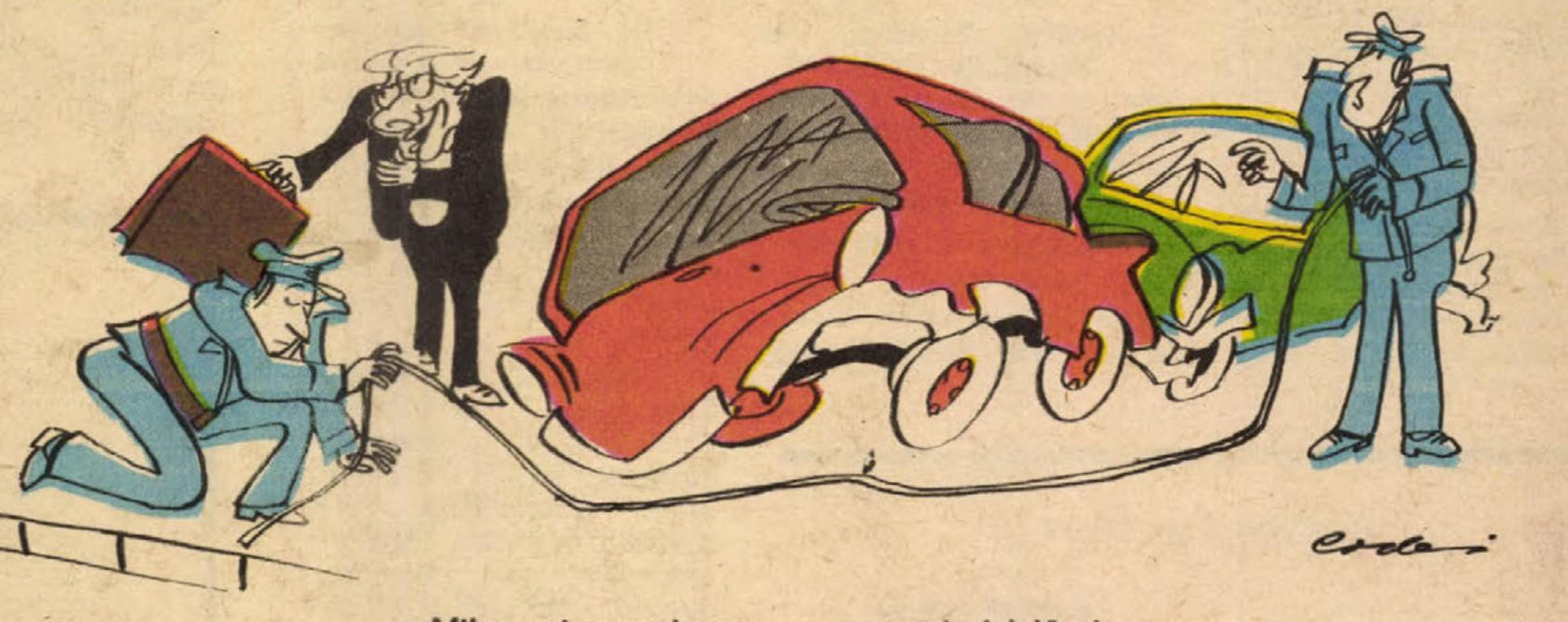
– Az előbb! De pont a lábamra...

Fülöp György:

– Mikor a vámos a másik bőröndre mutatott.

Erdei Sándor:

– Mikor mint gyalogost nem vontak felelősségre.

Vasvári Anna:

– Amikor telefonáltak, hogy mégsem tudnak eljönni.

Lehoczki István:

– Amikor kiderült, hogy a 16 forint már a nyereményilleték levonása utáni összeg.

KELEN IMRE–DERSO KIÁLLÍTÁSÁBÓL

A nyolcvan évvel ezelőtt született kitűnő politikai karikaturista, Kelen Imre és — immár tizenkét éve halott — barátja és társszerzője, Derso (Dezső Alajos) gúnyrajzaiból rendeztek kiállítást a Kulturális Kapcsolatok Intézetének kiállítótermében.

Az ENSZ megalakulásakor született ez a Kelen–Derso karikatúra, a címe: Fa nő Lake Successben. Trygve Lie, a világszervezet első főtitkára öntözi a fát.

Az ENSZ jelenlegi főtitkárát, Kurt Waldheimet ábrázolja ez a karikatúra, amelyet, társszerzője halála után, 1975-ben már egyedül készített Kelen Imre.

TRIBÜN

Ira Gordonnak, a Tampa Bay rögbijátékosának nyaka nagyot reccsent a legutóbbi bajnoki mérkőzésen. Az erős fiú nem is tudta folytatni a játékot.

— Bevittek a kórházba, megröntgeneztek — mesélte a következő edzésen, keserves képpel. — De, képzeljétek el, még a röntgen sem használt. Ugyanúgy fájt a nyakam, mint előtte.

***H**oward Twilley, a Miami Dolphins csatára arról, hogy az idő múlása sem feltétlenül szomorú dolog:*

— Nézzék, kérem, azt legalább senki sem foghatja rám, hogy az öregségtől lettem ilyen lassú. Az ötvenen felüliek még emlékezhetnek rá: én fiatal koromban éppen ilyen lassú voltam.

Ilie Nastase újra bemutatta félelmetes temperamentumát a profiteniszezők amerikai bajnokságán. Vadul ordítozott a mérkőzésvezetőkkel, a nézők közé vágta az ütőjét, iszonyatos dolgokat üvöltött az ellenfeleire.

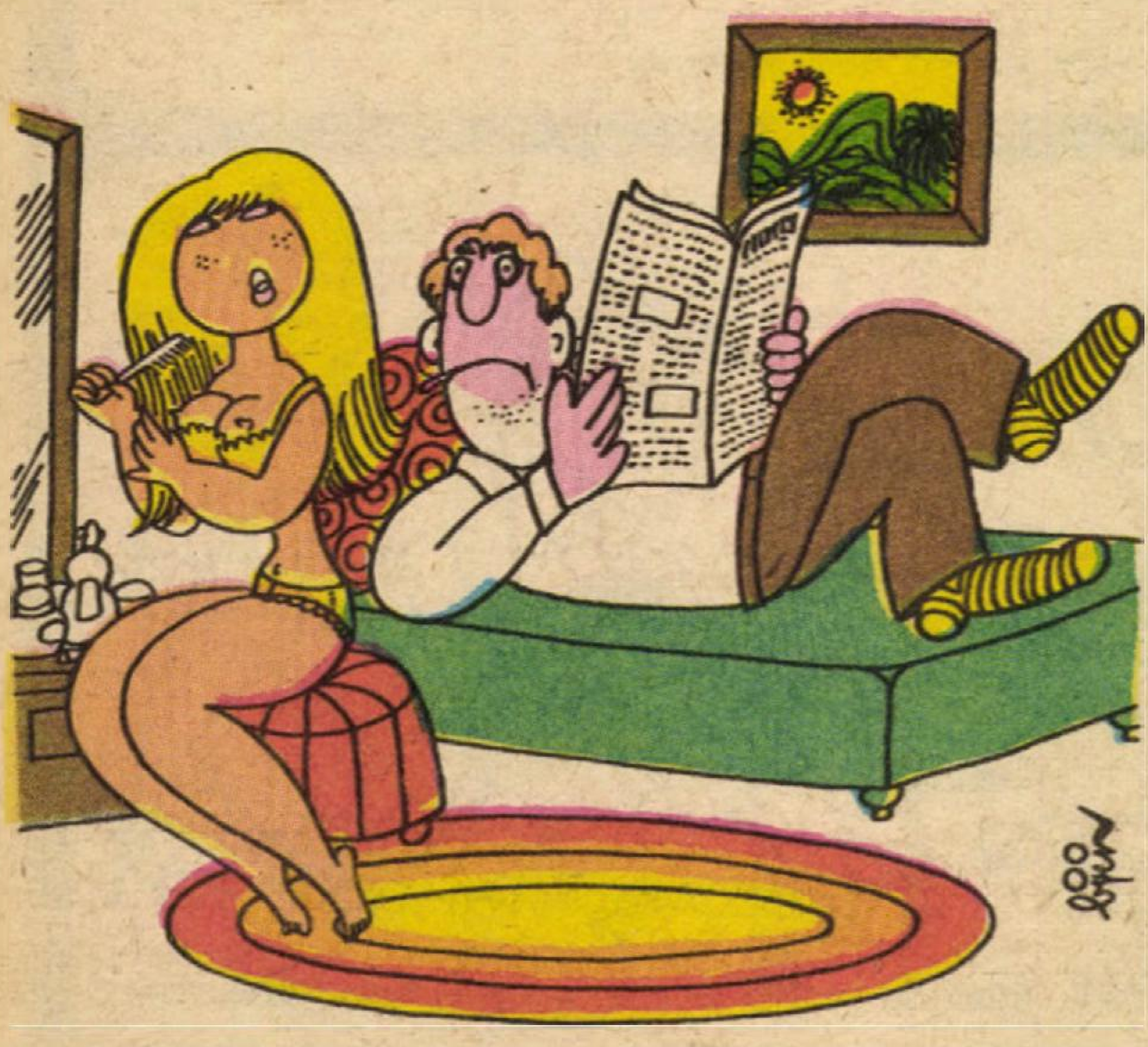
— Ezerszer is elmondom neki — siránkozott Christine, a felesége —, könnyek között kérlelem: „Ilie, gondolkozz. Öt nyelven beszélsz folyékonyan: románul, franciául, olaszul, spanyolul és németül. Hát akkor mi az isten csodájának kell egy amerikai versenyen éppen angolul káromkodnod?”

***A**z angol—ír mérkőzésen félig üres maradt a Wembley stadion, több tízezer ember mégis kinn rekedt, lógó orral távozott a pénztártól.*

Az angol labdarúgószövetség ugyanis, a nagyon gyenge elővétel láttán — egyszerűen nem nyomatott több belépőjegyet!

(p. p.)

MODERN KAPCSOLAT

– Fiacskám, ma menj a barátnődhöz aludni, mert meghívtam az udvarlómat vacsorára!

ZSÖLLYE

A moszkvai „Budapesti napok” egyik eseménye volt a Thália Színház vendégszereplése. A társulat sikerét nemcsak az előadások végén felcsattanó, hosszantartó taps bizonyította, hanem az a rengeteg figyelmesség, kedvesség és meghívás is, mellyel színészeinket a moszkvaiak meglepték. Ez utóbbiban a rekordot kétségkívül Harsányi Gábor vitte el, aki bizony legtöbbször hajnal felé vetődött haza a Rosszija szállóba.

A „Történelem alulnézetben” című László-Bencsik drámának annál a jeleneténél, amikor szerepe szerint Nagy Attila egy nagy verekedés végén leüti Harsányit, és az ájultan elterül a földön, a színfalak mögül figyelő Sivó Emil, a színház gazdasági igazgatója félhangosan megjegyezte:

— Ez az egyetlen alkalom, amikor Moszkvában Harsányi időben lefekszik!

*

A Vidám Színpad 25 éves fennállását ünneplő társulati ülés után Szuhay Balázs odafordult Gálcsiky Jánoshoz:

— Figyelted ezt a társulati ülést? Először a tanács képviselője köszöntött minket, utána átnyújtottak a társulatnak egy vázát, aztán köszöntötték Kellért, majd átnyújtottak egy vázát, aztán a minisztérium képviselője átadott az igazgatónknak egy vázát, és végül a Színházművészeti Szövetség nevében, a változatosság kedvéért, Rátonyi adott át a társulatnak egy mindegyiknél nagyobb... vázát! Mert egy színház életében a siker elmúlik, de a váza megmarad!

*

A napokban a korosodó művészházaspár — hadd ne áruljam el a nevüket — szerelőt hívott, mert elhomályosult a televíziójuk. A szerelő megérkezett és valamit korrigált a készüléken, de kijelentette, hogy nem lát különösebb hibát benne. Este ismét felhívták művészeink telefonon a szerelőt, hogy a kép homályos. A szerelő azonnal kijött, lelkiismeretesen átvizsgálta a gépet, és ugyanakkor kijelentette, hogy a kép kristálytiszta!

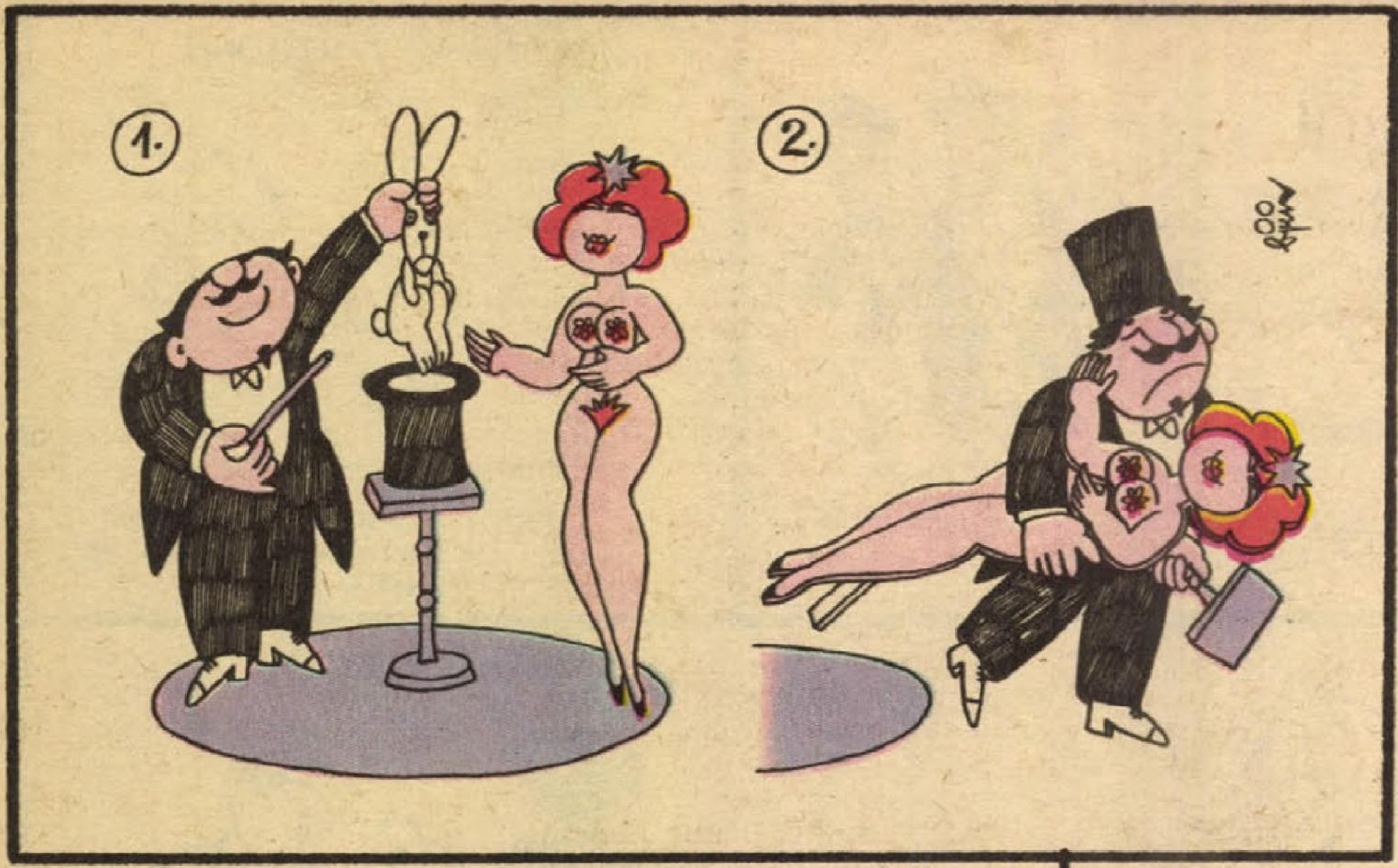
Ezután mérges hangú levél érkezett a Javító Vállalathoz, melyben az idős házaspár szemrehányó szavakkal panaszolta, hogy a vállalat hozzájuk kiküldött szerelője nem végez rendes munkát, és amellett azt akarja bemagyarázni nekik, hogy a homályos képernyő: kristálytiszta! A mérges hangú levélre ismét kiment a szerelő a lakásra, de most már másodmagával, már csak azért is, hogy bizonyítsa az igazát. Az ajtóban a házaspár nagy zavarban fogadta őket. A férj hebegett, habogott, majd a feleség szavai tisztázták a helyzetet.

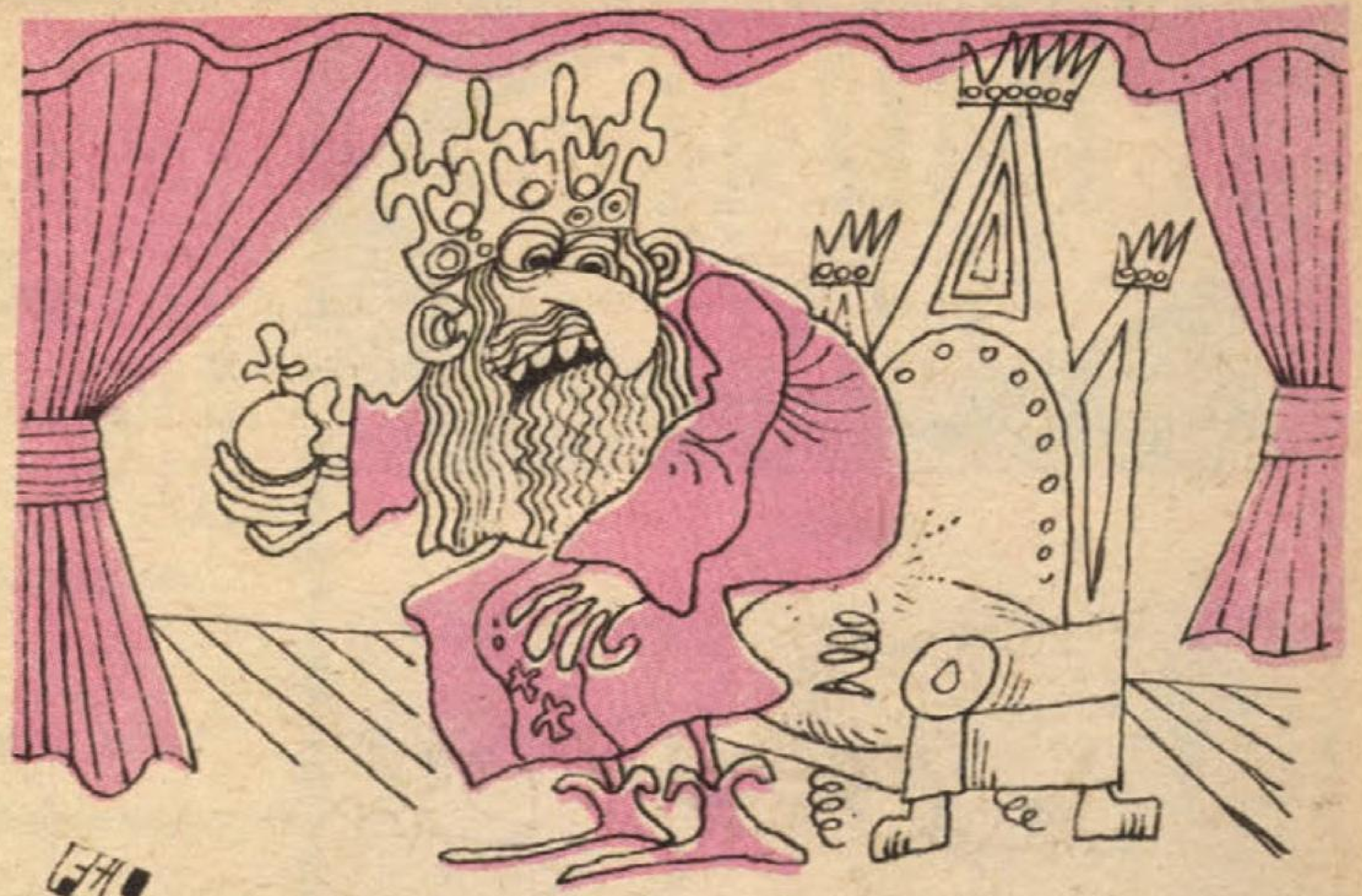
— Jaj, kedveskéim, úgy restelljük magunkat... Időközben rájöttünk mért látjuk homályosan a televíziót. Ugyanis elcseréltük a szemüvegünket...

Rátonyi Róbert

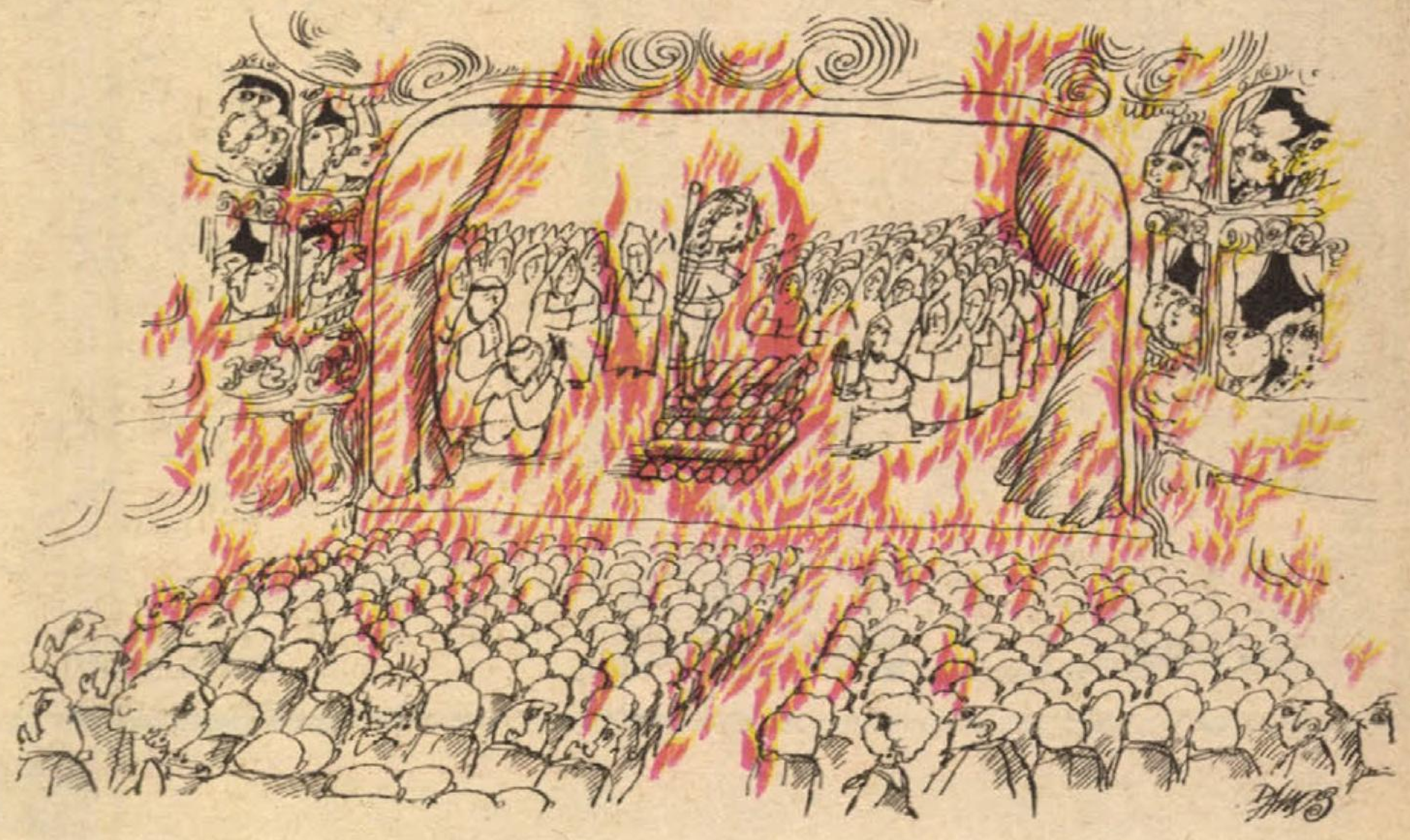

– A taktikai utasításokat tartsd be, ne a lábad!

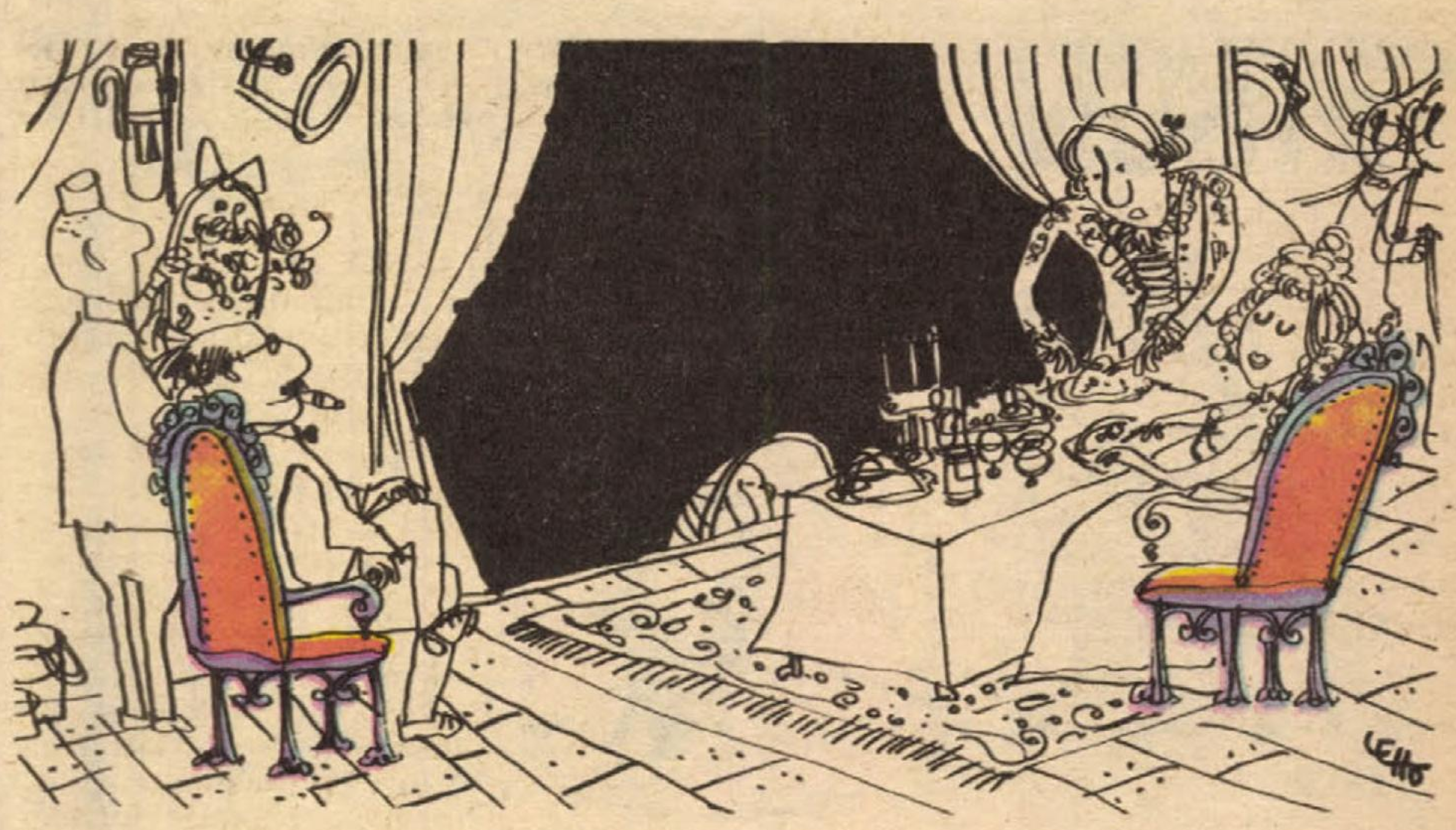

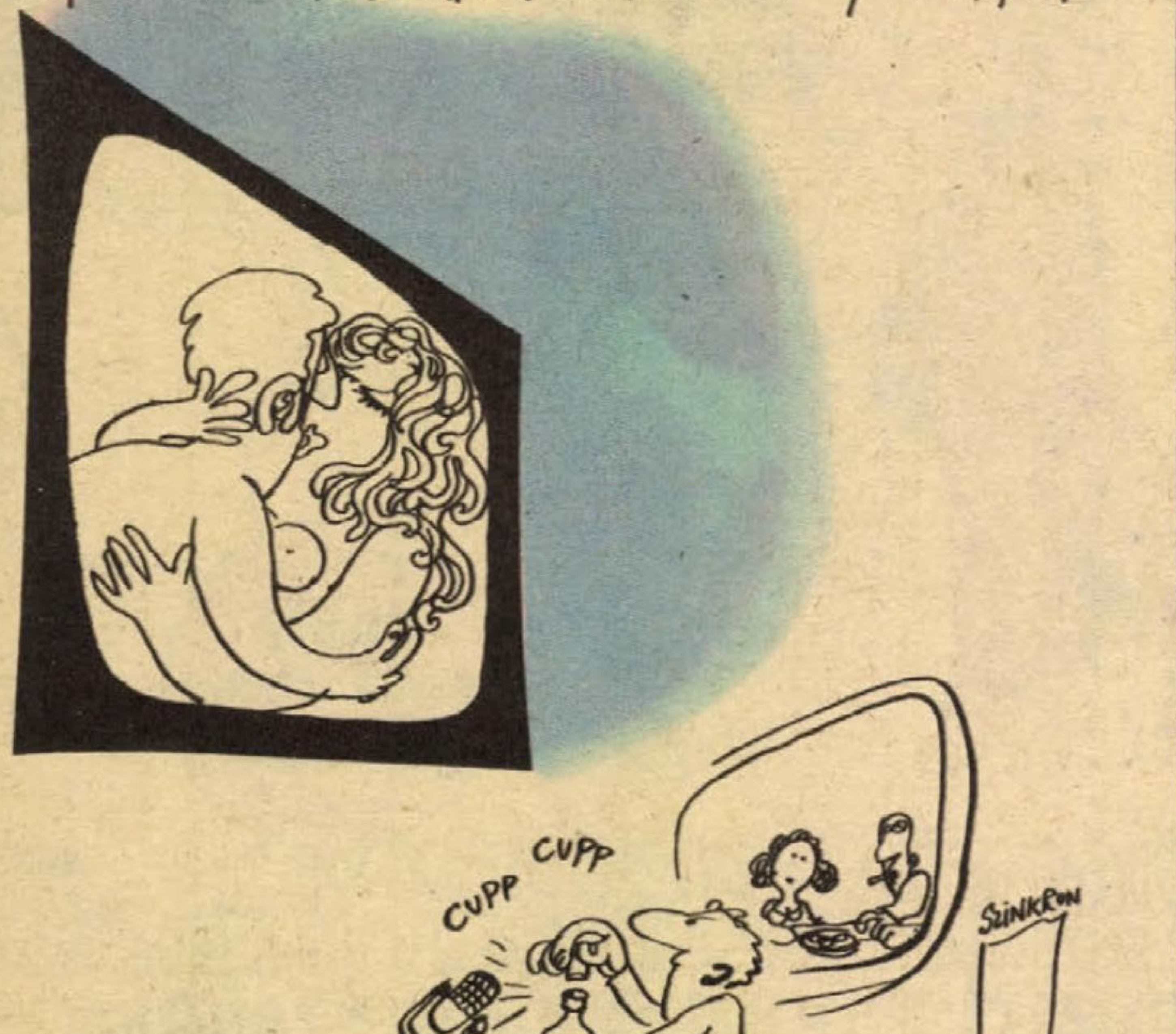

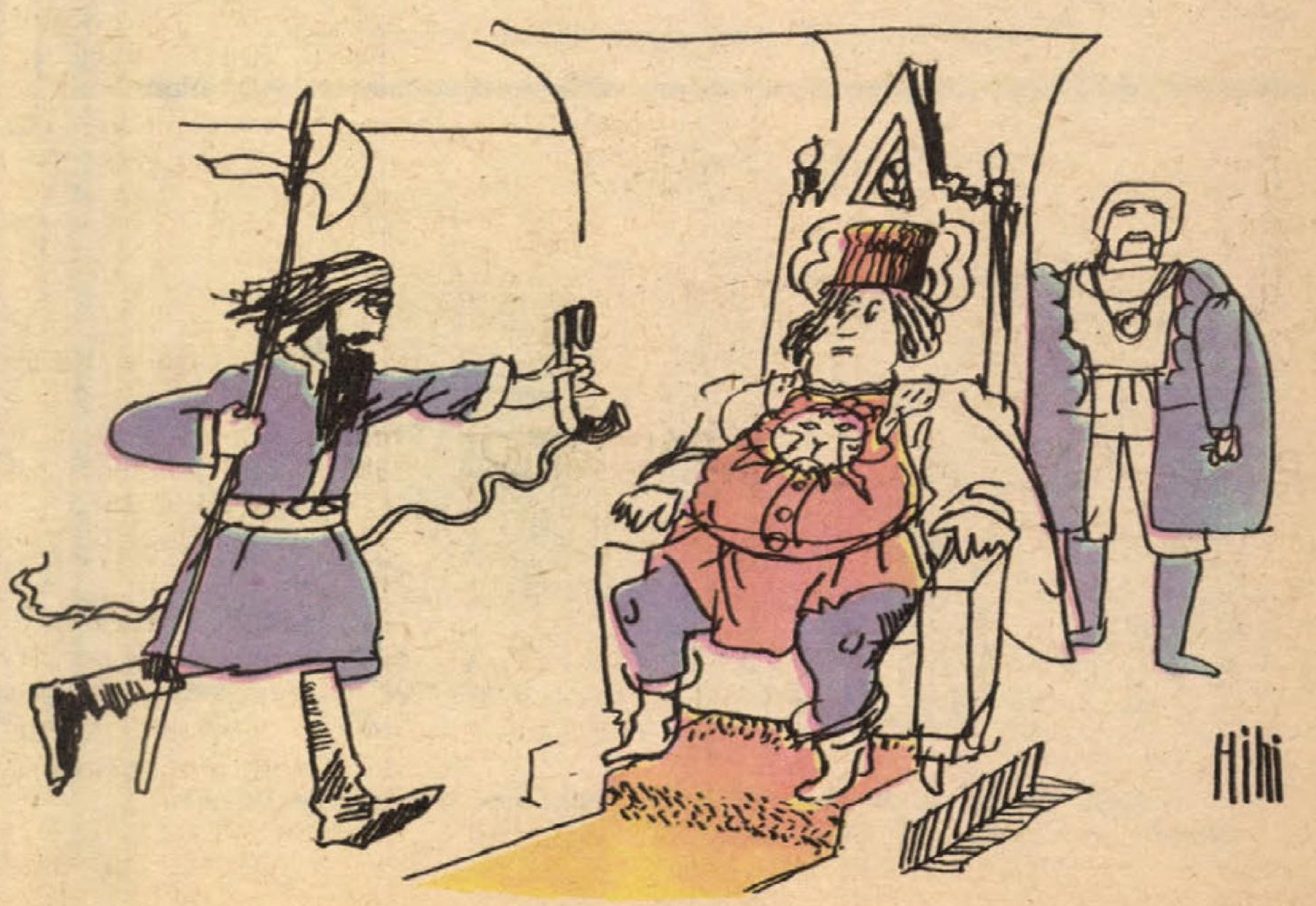

KELLÉK

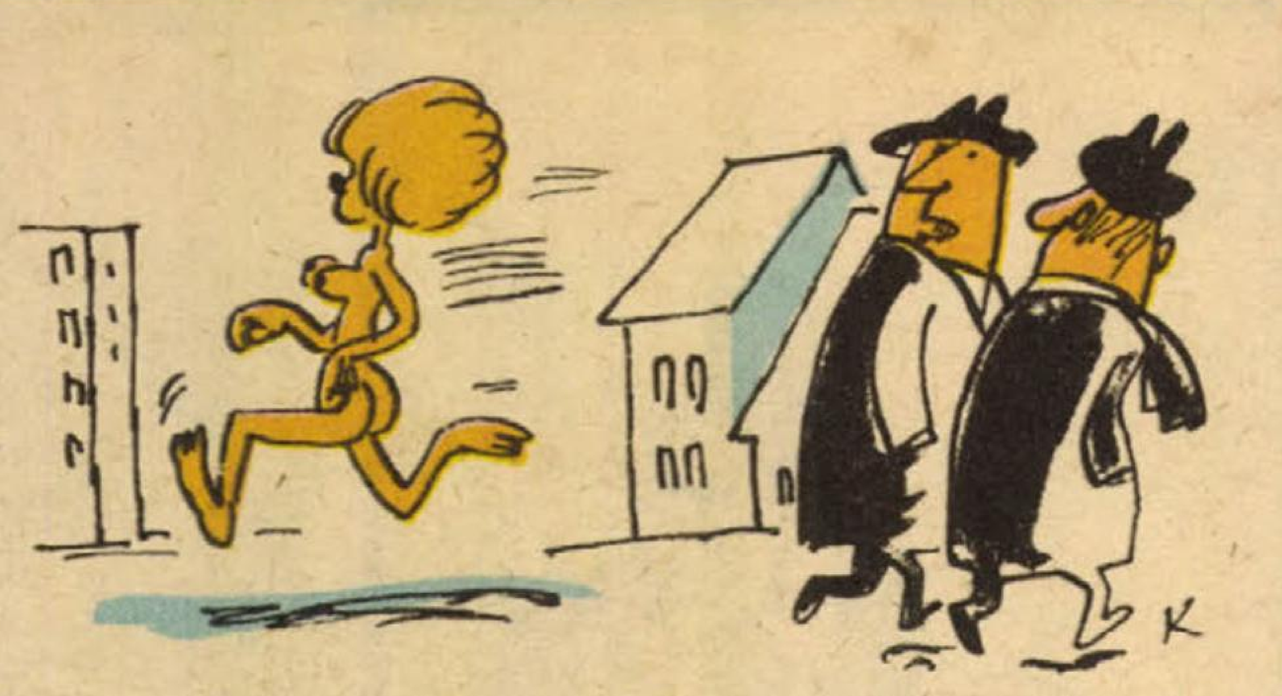
BALÁZS-PIRI, FÜLÖP, VÁRNAI, DALLOS, SAJDIK, LEHOCZKI, HEGEDÜS

IMPORT HUMOR

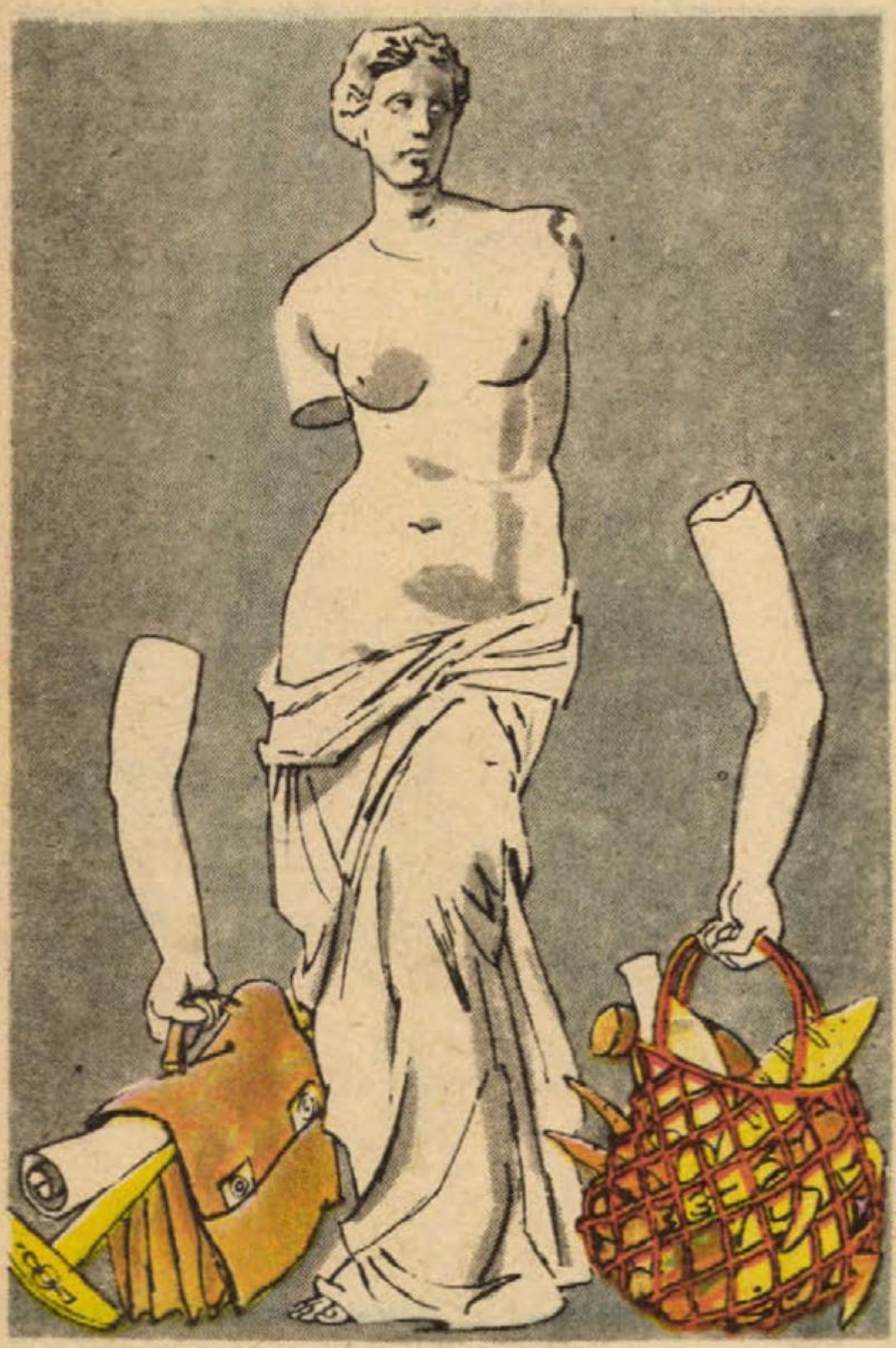
– Ezek a mai fiatalok! Reggel elalusszák a felkelést, aztán rohannak az iskolába.

ANYAKÖNYVVEZETŐNÉL

– Bízhat ebben az úrban, asszonyom. Jól ismerjük, szívesen és gyakran házasodik.

VÉNUSZ

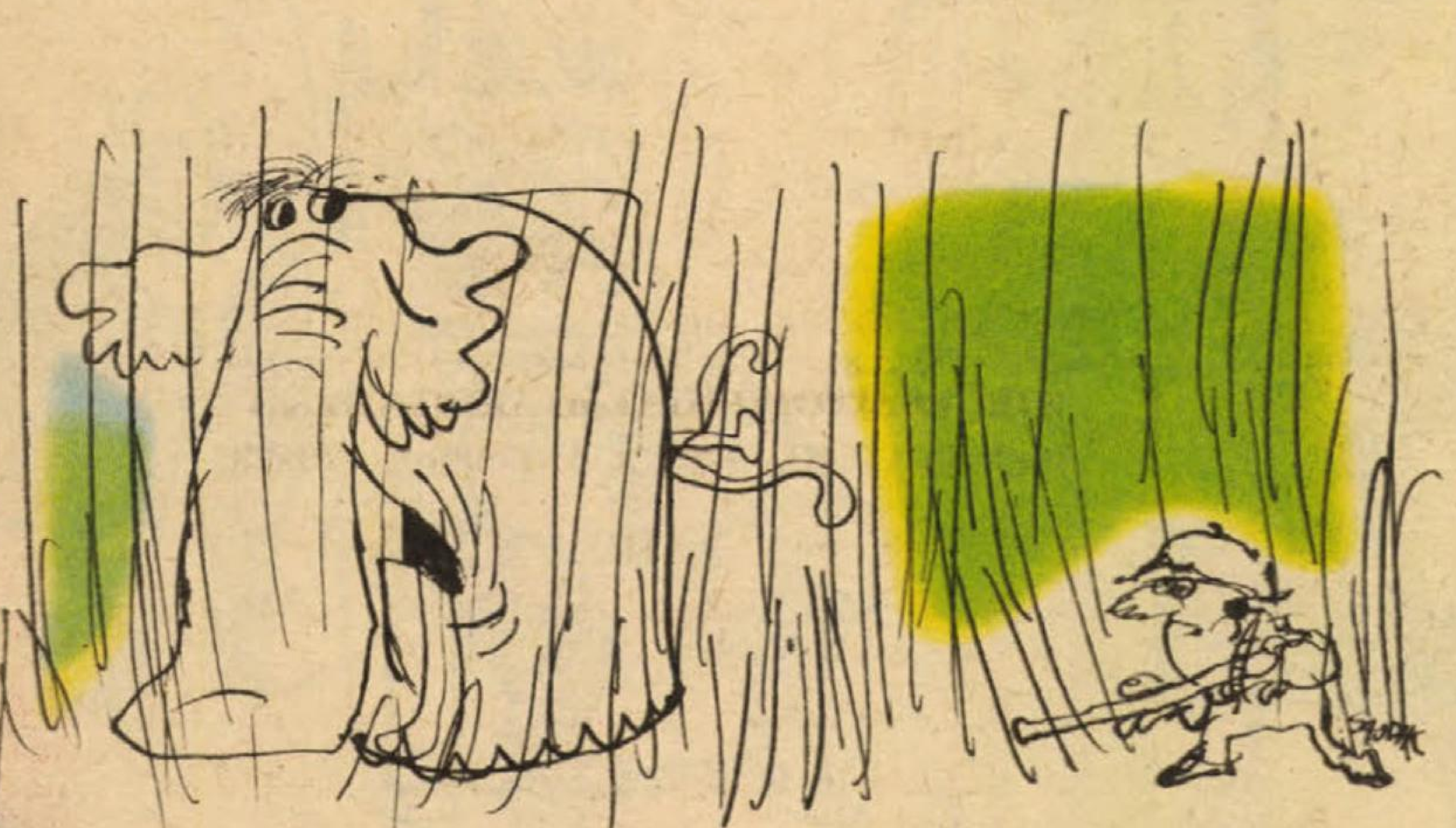
Szöveg nélkül.

A KERTÉSZET CSODÁJA

– Ezért utálok a főnökkel együtt üdülni, utószezonban.

– Igen, azt olvastam, hogy az ember embernek farkasa, de mit akar tőlem?

TÜCSÖK és BOGÁR

Ugorjunk?

(A József Attila lakótelepen fotózta Kulcsár László)

csalogatnak. Első pillantásom a téglaszínű, havas ormú hegyeknek szól, amelyek változatlan nyugalommal évmilliók óta figyelik La Paz életét. A Plaza Abaroai csendjét — itt lakunk — ma elvitte a tavaszünnepi készülődés. Indiánok csoportjai vonulnak nyugat felé. Keménykalapos

Ezek szerint La Paz a világ legrégibb városa.

(A Lobogóban fedezte fel Bihari György)

Erre a hírnévre alapozva hozták létre néhány éve az „Agrária" külkereskedelmi irodát, éppen Bábolnán, azzal a céllal, hogy gazdája legyen a sportolóexportnak. Az „Agrária" 1974 óta évente két alkalom-

Még mindig akad felvevőpiac?

(Az Élet és Irodalomban fedezte fel P. M., oroszlányi olvasónk)

lehet pontosan kideríteni, de Juliska is rákapott az italra. Ittak együtt, ittak külön-külön, kocsmában, otthon. Ilyenkor veszekedtek, egymás hajának estek. És megszülettek a gyerekek. A legnagyobb tizenkét éves, a harmadik, a legkisebb, még alig haladta túl a csecsemőkort. A több

Érdekes, Czeizel Endre ezt a figurát nem is említette!

(A Nők Lapjából ollózta Gyurasits József)

Vajon mit bírhat el a Nyugati pályaudvar főnöksége?!

(Szárszón fotózta Vörösmarty Géza)

Továbbra is szívesen fogadjuk, ha ezekhez hasonló tücsköt-bogarat beküldenek hozzánk olvasóink. A legmulatságosabbakat ezeken a hasábokon közszemlére tesszük, beküldőjüket pedig honoráljuk.

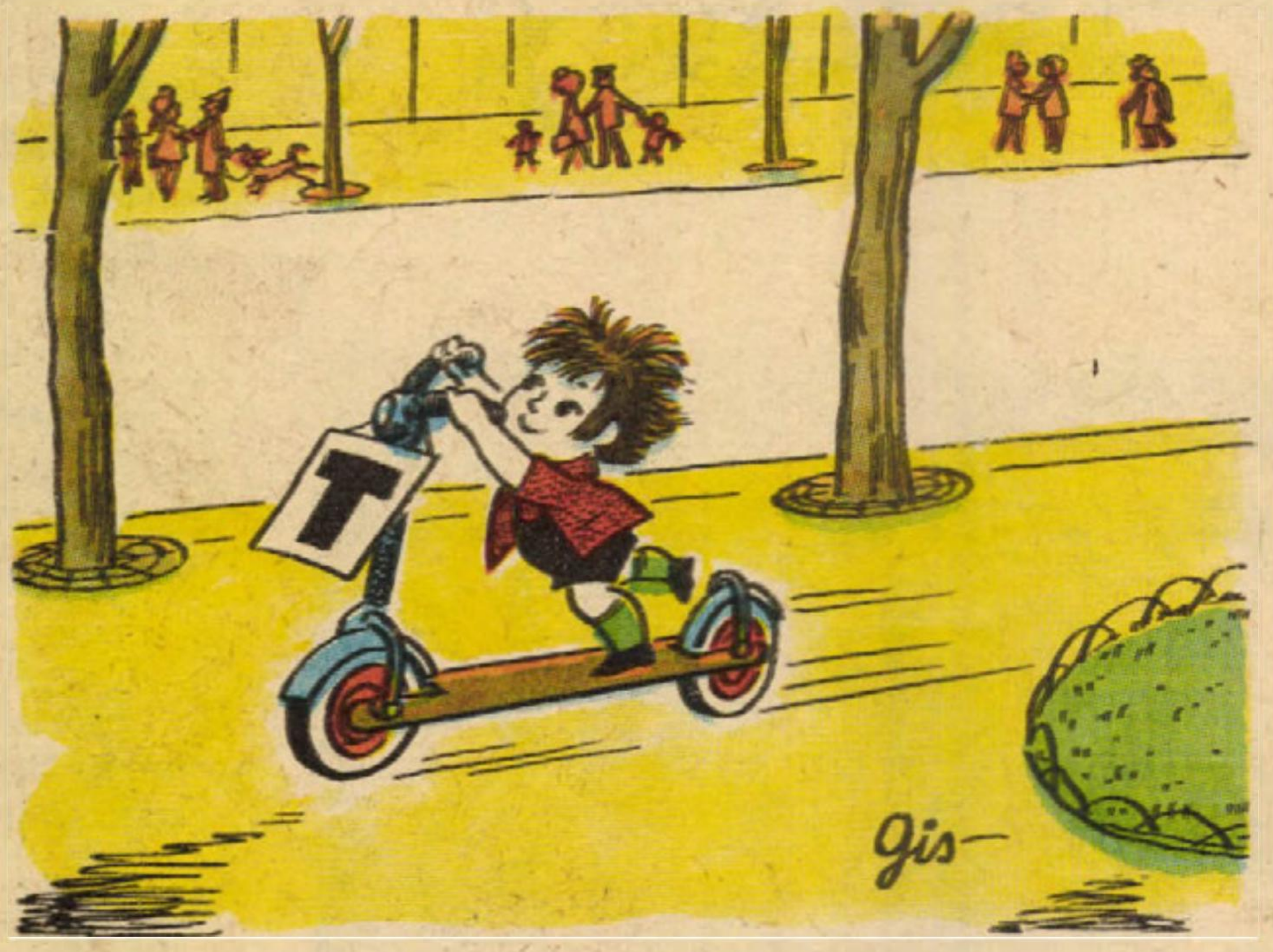
HÁTHA VALAKI NEM ISMERI...

Az analfabéta öregasszony, valahányszor átveszi a nyugdíját, mindig keresztet biggyeszt az átvételi elismervényre; egyszer azonban kereszt helyett karikát rajzol.

— Mi történt, nénike? — kérdi meglepődve a postás. — Miért rajzolt karikát?

— Férjhez mentem ismét, postás bácsi, és megváltozott a vezetéknevem!

IGAZI MAZSOLA

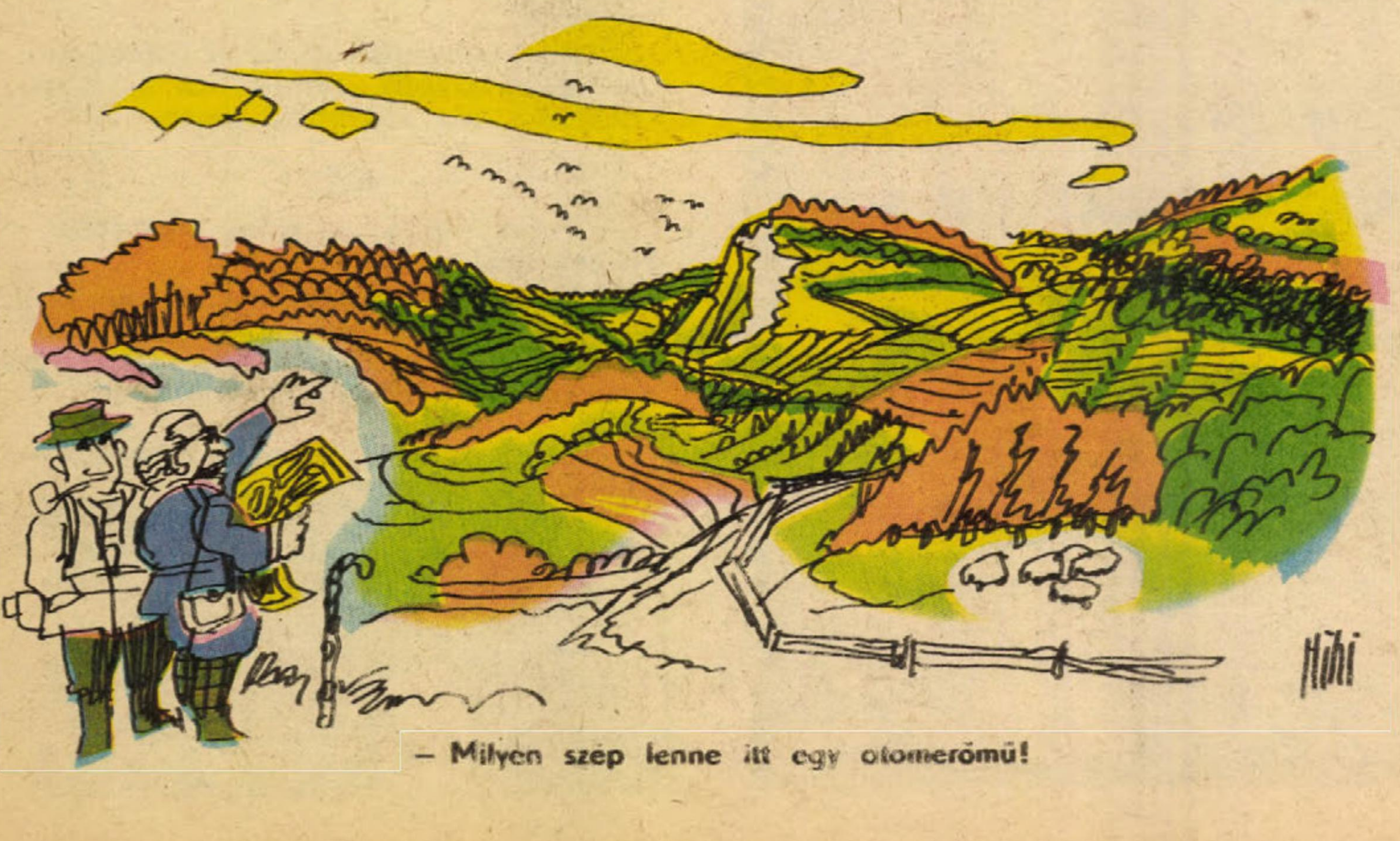

MILLIÓ ÉS MILLIÓ

Az idegenvezető — olvassuk a The Lion c. lapban — turistacsoportot kalauzol a Grand Canyon rideg szépségű vidékén.

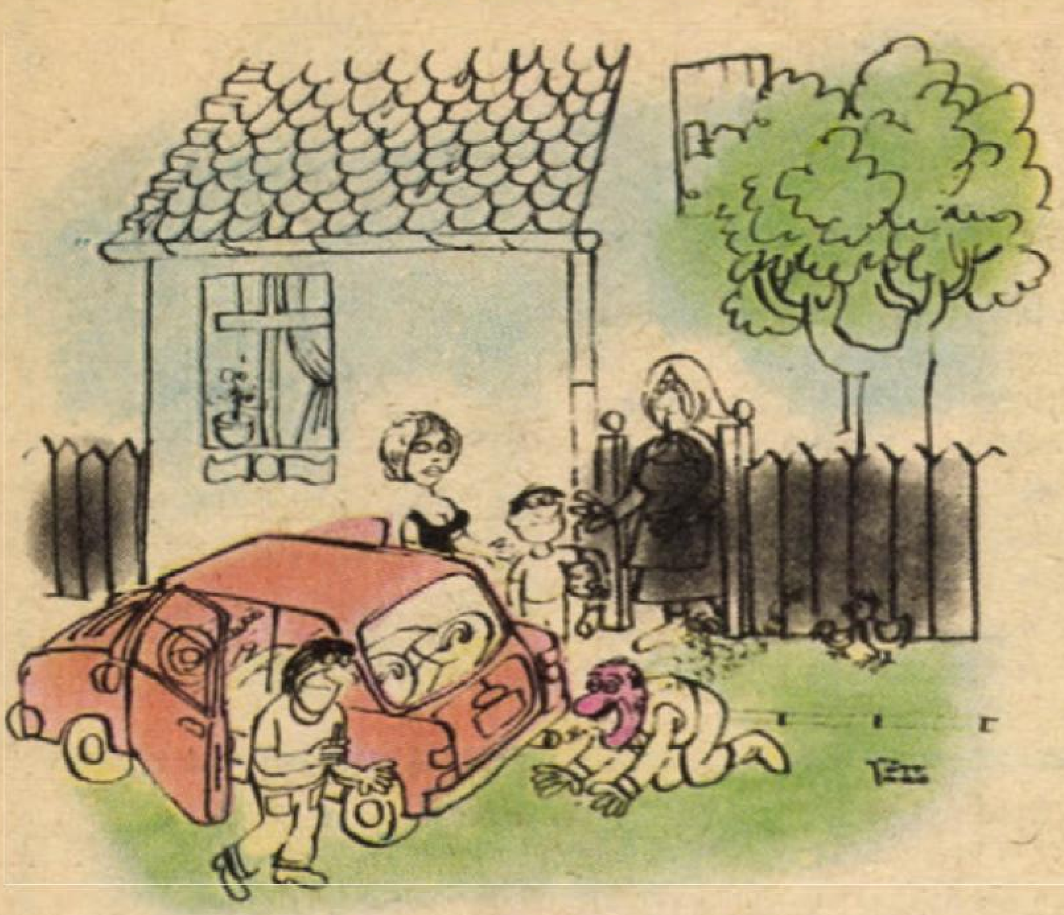
— Hölgyeim és uraim — kiáltja lelkesen —, gondolják csak meg, millió és millió évbe telt, amíg ez a völgykatlan a kemény sziklába vájódott...

— Igazán? — kiáltja csodálkozva az egyik turista. — Nem is tudtam, hogy tanácsi vállalat készítette!

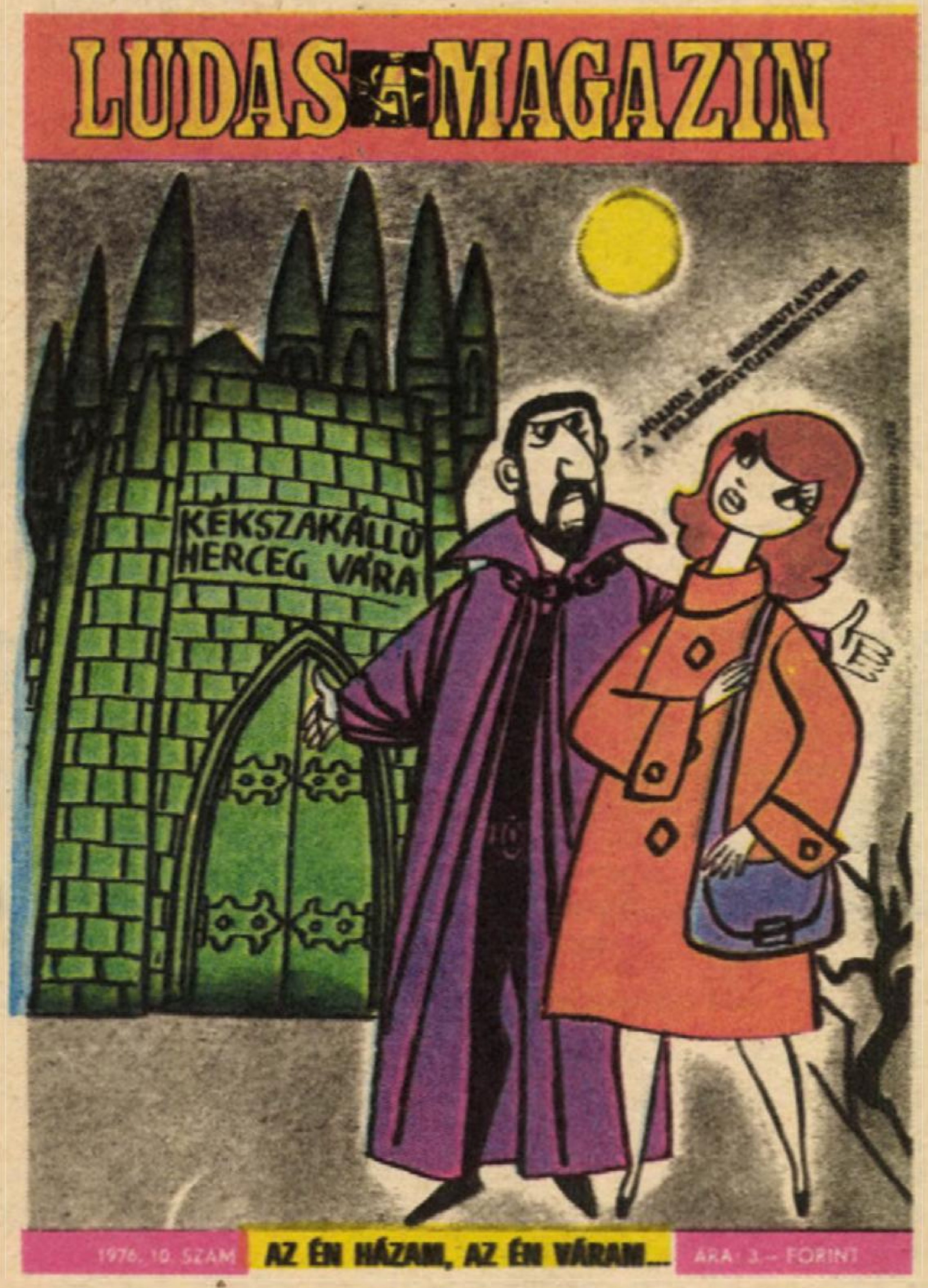
— Milyen szép lenne itt egy atomerőmű!

SZÜLŐLÁTOGATÁS

– Végre egy kis pesti levegő!

MEGJELENT!

SZAKMAI TITKOK

VERS

Mi kell a vershez? Élc, rím, gondolat,
meg egy szójáték, – hogyha hasra versz,
kitalálod s a verslábak máris
szilárdan állnak, mint a vastraverz!...

PRÓZA

Csakis rövid prózát írjál, így kel el a próza;
humorista a prózáját (s eszét) elaprózza...

SZÓJÁTÉK

Szójátékhoz elég egy szó: Himalája!
Amint látod, könnyen került rím alája...

BLŐDLI

A blődlinek nincs értelme:
(ez az, amit nem ért elme)
üzent fiáért a pecér,
a pecérjelölt klapecér'...

TANÁCS

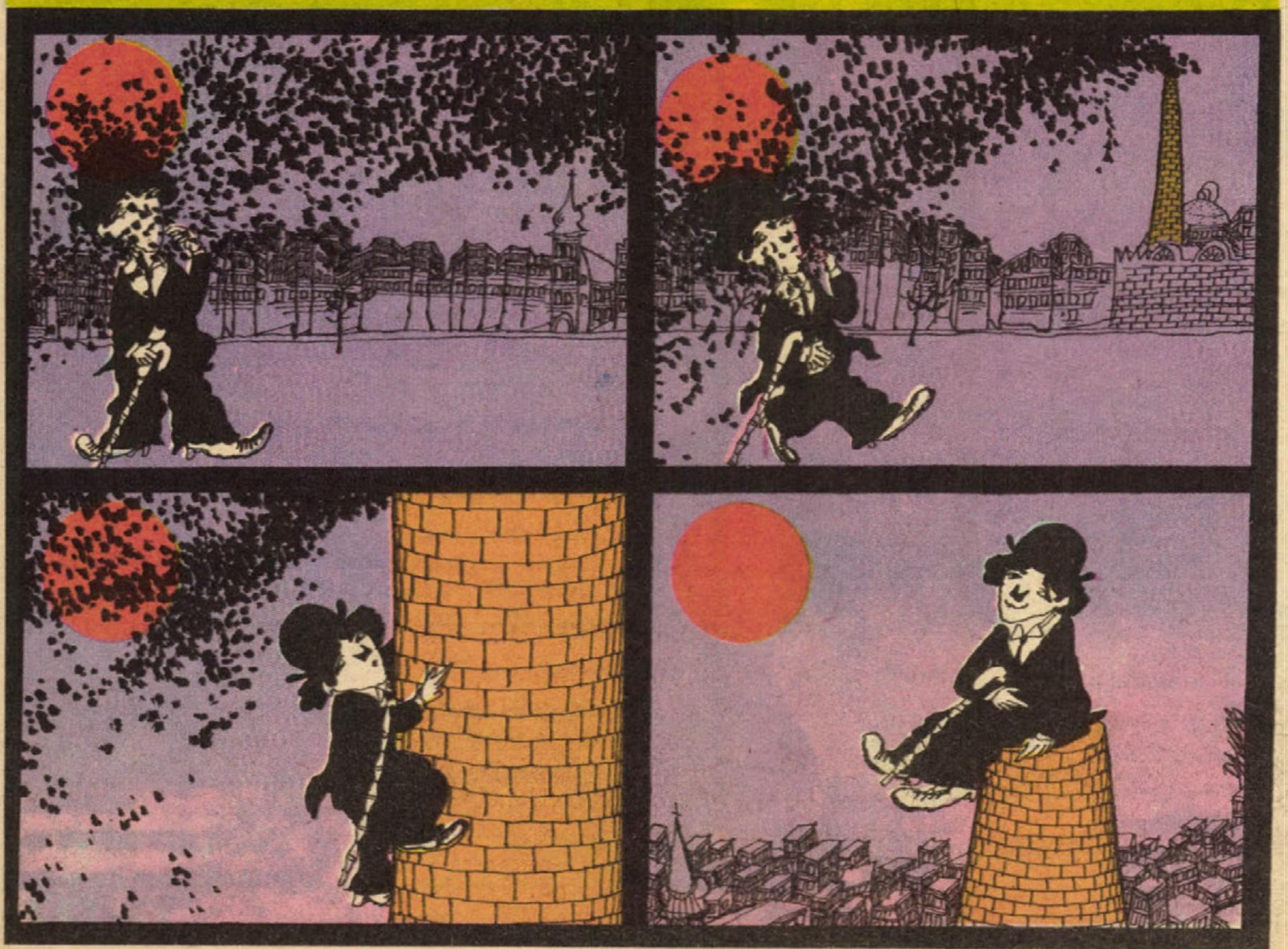
Mégse legyél humorista,
(ez a poén talán még ül)
a szakmai betegségünk
az, hogy elhülyülünk végül...

Szilágyi György

CHAPLIN LEVEGŐTISZTÍTÁSI KÍSÉRLETE

Dallos Jenő rajza

SZILÁNKOK

ESZMEI VITA

— Ha nem fogadja el szikrázóan okos, szellemes, rendkívül logikus érveimet, tessék, itt egy pofon! Remélem most már egyetért velem?

ROSSZ EMBER

Ha Ipszilont emberrablók elrabolnák, nincs az a csekély váltságdíj, amit kifizetne érte a családja vagy a munkatársai.

RÁMENŐS LEÁNY

— Olyan helyzetet szeretnék teremteni, amellyel á gyámoltalan Pista kénytelen lenne visszaélni.

RELATIVITÁS

— De jó lenne megint nyolcvanévesnek lenni — mondta a kilencvenéves Lajos bácsi.

VÁRATLAN ELLENŐRZÉS

— Jövő hét csütörtökön délután negyed háromkor váratlan ellenőrzést tartunk az üzletben, legyenek nagyon meglepve.

SZÉP KIS ESZPRESSZÓ

Brahovácz meséli:

— Tegnap beültem egy eszpresszóba. A felszolgáló goromba volt, udvariatlan figyelmetlen. Ezért a fizetésnél csak az elfogyasztott kávé és sütemény árát számoltam le a pincér elé. Az szemtelenül megjegyezte:

— Nálunk borravalót is szokás adni.

Mire én mélyen a szemébe néztem és ennyit mondtam:

— Szó sem lehet róla. Ne erőltesse. Borravalót elvből nem fogadok el!

CSÁBÍTÁS

— Szépfiú, eljön velem?

— Csókolom, hová?

— Ide, az Általános Művekhez. Én vagyok a munkaügyi osztály vezetője. Segédmunkásokat keresünk azonnali belépésre!

MEGOLDÁS

Az autóalkatrészhiány megoldható lehetne úgy is, ha nem gyártanának hozzá való autókat.

FELTÉTELEK

Az üzemi konyha szakácsnője csak az alábbi feltételekkel vállalta el a konyha vezetését:

— Havi kétezerötszáz forint fizetés, minden héten szabad szombat, és ne legyen kötelező a saját főztömből ennem.

HÁLA

— Parancsoljon, az előbb elvesztette a pénztárcáját.

— Várjon! Megszámolom, hogy megvan-e a pénzem. Maga olyan gyanús külsejű alak, olyan sunyi nézése van, hogy nem sok jót nézek ki magából!

Galambos Szilveszter

ÖN SZERINT MIT MOND A SZOBOR?

Szerkesztőségünk az utolsó fordulóban az alábbi pályázatokat jutalmazta:

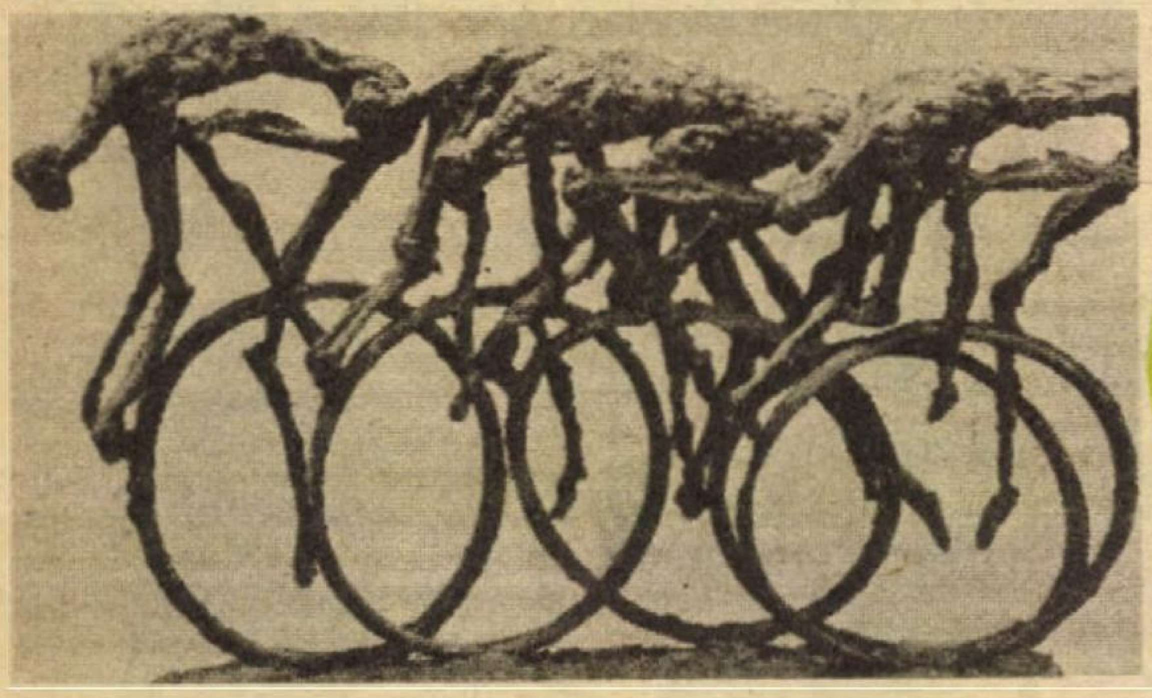
GOLDMANN GYÖRGY:

„HORTHY-RENDŐR" — Ki mesélt itt rendőrviccet?!
(Beküldte: Lukács Sándor, Ózd, Forrás út 15.)

VEDRES MÁRK:

„EMBERPÁR" — Végre megvan a Trabant, a jövő hónapban már tudunk venni két gatyát . . .
(Beküldte: Kulcsár István, Monor, Malomhegy)

CHROMY BRONISLAW:

„BICIKLISTÁK" — A gyomrunk már majd kilyukad, de egyetlen nyitott vendéglőt sem találunk este hat óra után . . .
(Beküldte: Borsos Csaba, Püspökladány, Losonczi út 18.)

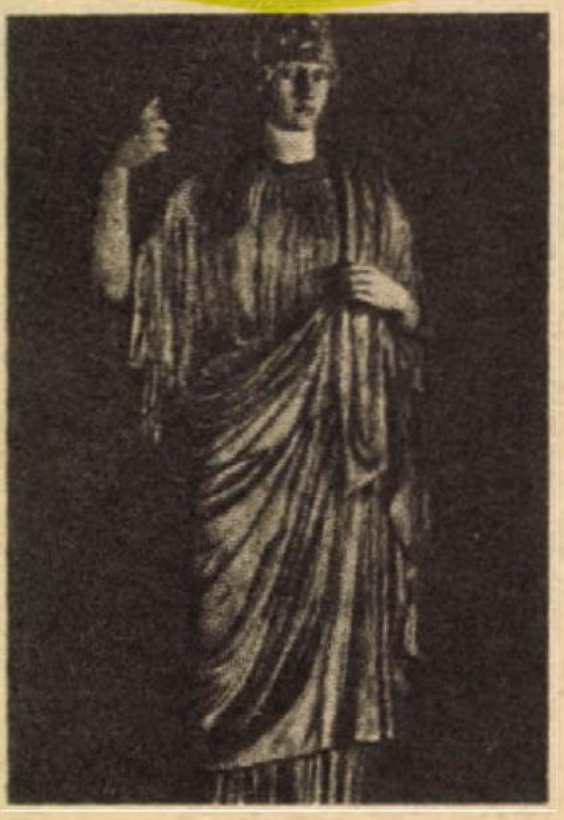
KÄTHE KOLLWITZ:

„ANYA GYERMEKKEL" — Amíg megkezdik a fűtést, addig jól összebújunk.
(Beküldte: Tóthné, Molnár Rozália, Körmend, Rákóczi u. 17.)

VELLETRI ATHÉNÉ:

— Ilyen túlöltözötten egyetlen autós sem visz el Siófokig.
(Beküldte: Monyok Jánosné, Polgárdi, Pintér Károly u. 15.)

A nyerteseknek járó 200—200 forintos jutalmakat postán küldjük ki.

Ludas Matyi

SZATIRIKUS HETILAP

Főszerkesztő: Árkus József
Főszerkesztő-helyettes: Mikes György
Kiadja a Hírlapkiadó Vállalat
Felelős kiadó: Csollány Ferenc
Szerkesztőség:
Budapest VIII., Gyulai Pál utca 14.
Postacím: 1977 Budapest
Telefon: 335-718
Kiadóhivatal: VIII., Blaha Lujza tér 3.
Postacím: 1959 Bp. Tel.: 343-100, 142-220

*

Terjeszti a Magyar Posta. Előfizethető a helyi (Budapesten a kerületi) kézbesítő postahivatalokban és a kézbesítőknél. Előfizetési díj 1 hónapra 7,50 Ft. ¼ évre: 22,50 Ft.
Készült a Zrínyi Nyomdában rotációs ofszetnyomással
76.2308/2-41 Budapest V., Bajcsy-Zsilinszky út 78.
Felelős vezető: Bolgár Imre vezérigazgató
INDEX: 25 504

EGY KIS SZÍVESSÉG

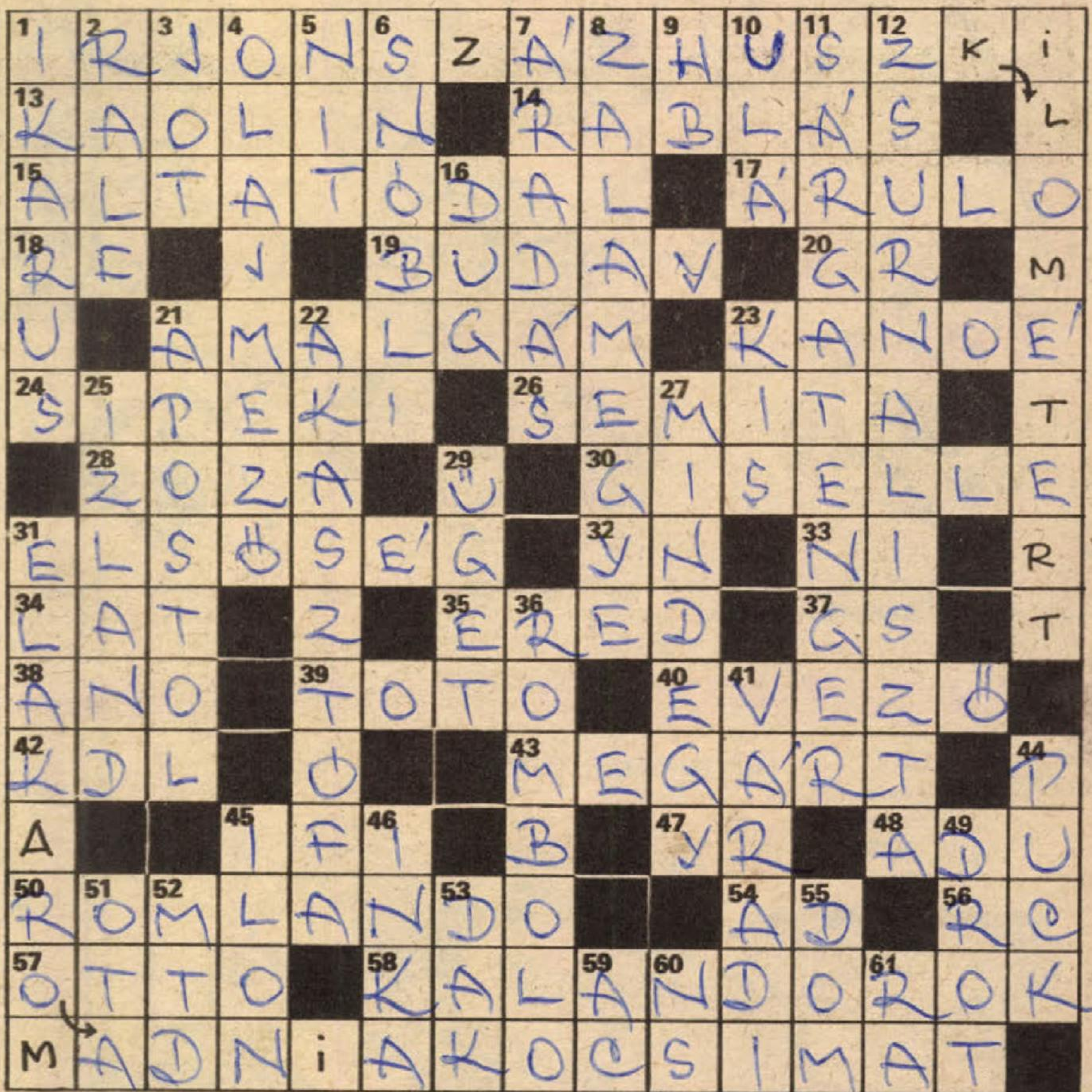
Kapornai kocsiját utoléri a rendőrségi autó és megállásra kényszeríti. — Lakott helyen nyolcvan kilométerrel robogott — így a rendőr —, fel fogom jelenteni! Kapornai nem is tiltakozik. Sőt! — Vízszintes 1 — függőleges 31 — mondja. Megfejtésül ezt a két sort kell beküldeni kizárólag levelezőlapon legkésőbb október 11-ig erre a címre: Ludas Matyi, 1977 Budapest. A megfejtők között háromszor 100 forintot sorsolunk ki.

VÍZSZINTES

13. Agyagos kőzet, a porcelán alapanyaga
14. Igen súlyos bűncselekmény
15. Kisgyereknek dúdolják este
17. Hitszegő személy
18. Nagy szabadsághősünk monogramja
19. A legendás nagy magyar futballválogatott egyik tagja volt
20. G. R.
21. A higany ötvözete más fémekkel
23. Indián csónak
24. Jeles magyar balettművész (Levente)
26. Népcsalád
28. A szózat közepe (?)
30. Egy balettelőadás címe az Operaház műsorából
31. A sportversenyek résztvevőinek a sikert jelenti
32. Y. N.
33. Mutatószó
34. Hajdani súlymérték
35. Kezdetét veszi (például a folyó)
37. G. S.
38. A. N. O.
39. A lottó testvére
40. Csónak tartozéka
42. K. D. L.
43. Sok a jóból
45. Ifjúsági — rövidebben
47. Y. R.
48. Erős ütőkártya
50. Postacsomag nem ritka felirata (utalás a tartalmára)
54. Latin prepozíció
56. R. C.
57. Több német-római császár neve volt
58. Léha, gátlástalan személyek

FÜGGŐLEGES

1. Messze földön híres magyar nagyüzem
2. Idegen férfinév, ahogyan kiejtjük
3. Nem rosszat
4. Természeti kincs lelőhelye
5. . . . rogén
6. Szerencsejáték, amit nem Monte-Carlóban játszanak
7. A folyó veszéllyel fenyegető szintemelkedése
8. A Dunántúl egyik államigazgatási egysége
9. H. B.
10. U. L. Á.
11. Nagy öböl neve Kína partjainál
12. Hírlapíró — közkeletű idegen szóval
16. Elrejt
21. Valamely tan lelkes híve, hirdetője
22. A legsúlyosabb büntetés eszköze
23. Kicsi
25. Sziget az Atlanti óceánban, köztársaság
27. Nem számít, közömbös
29. A ló, amikor a lépésnél gyorsabban, a vágtánál lassabban halad
36. A hadihajók egyik típusa
41. Kiváló színművésznőnk
44. A Szentivánéji álom egyik főszereplője
45. Tulajdonképpen Ilona
46. Néptörzs, melynek birodalma egykor a mai Ecuador és Peru területén volt
49. Fémhuzal
51. Időhatározó
52. M. T. D.
53. . . . ota (az USA egyik állama)
55. Székesegyház
59. Atlétikai Club
60. N. S.
61. Helyrag

A HAJÓSKAPITÁNY TRAGÉDIÁJA

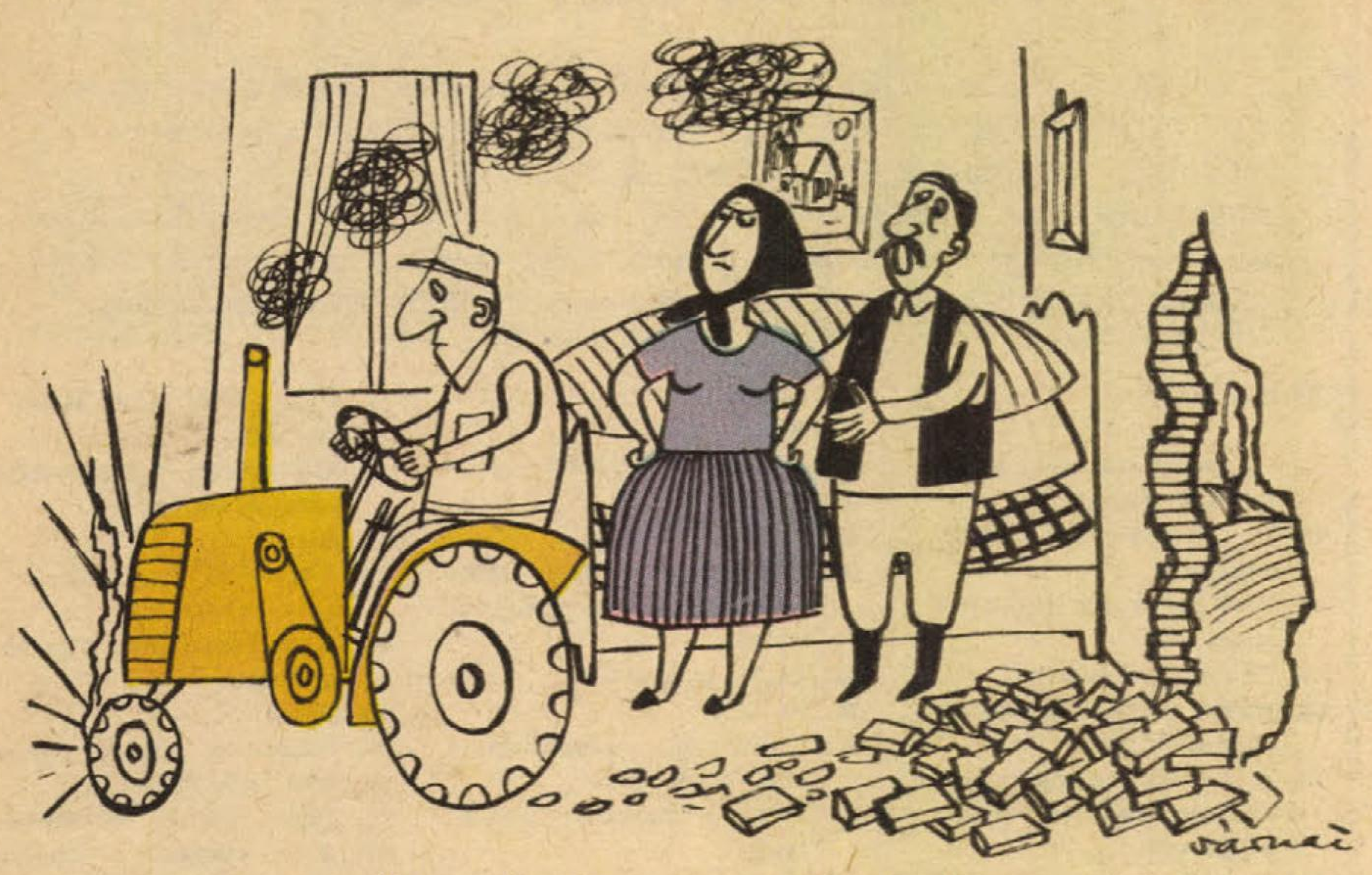
című keresztrejtvényünk megfejtése:

„Mert a Fekete-tenger helyett a Vörös-tengerre hajózott."

100—100 forintot nyert:

Harmos Csilla, 2800 Tatabánya, Mártírok u. 87., IV. 1.
Makra Lajos, 3200 Gyöngyös, Rózsa u. 7.
Pallai Gyula, 1093 Budapest, Szamuely u. 43., II. 30.

A nyereményeket postán küldjük el.

– Haggyad mán, asszony, még kezdő!

KÖZÖNSÉGSZOLGÁLAT

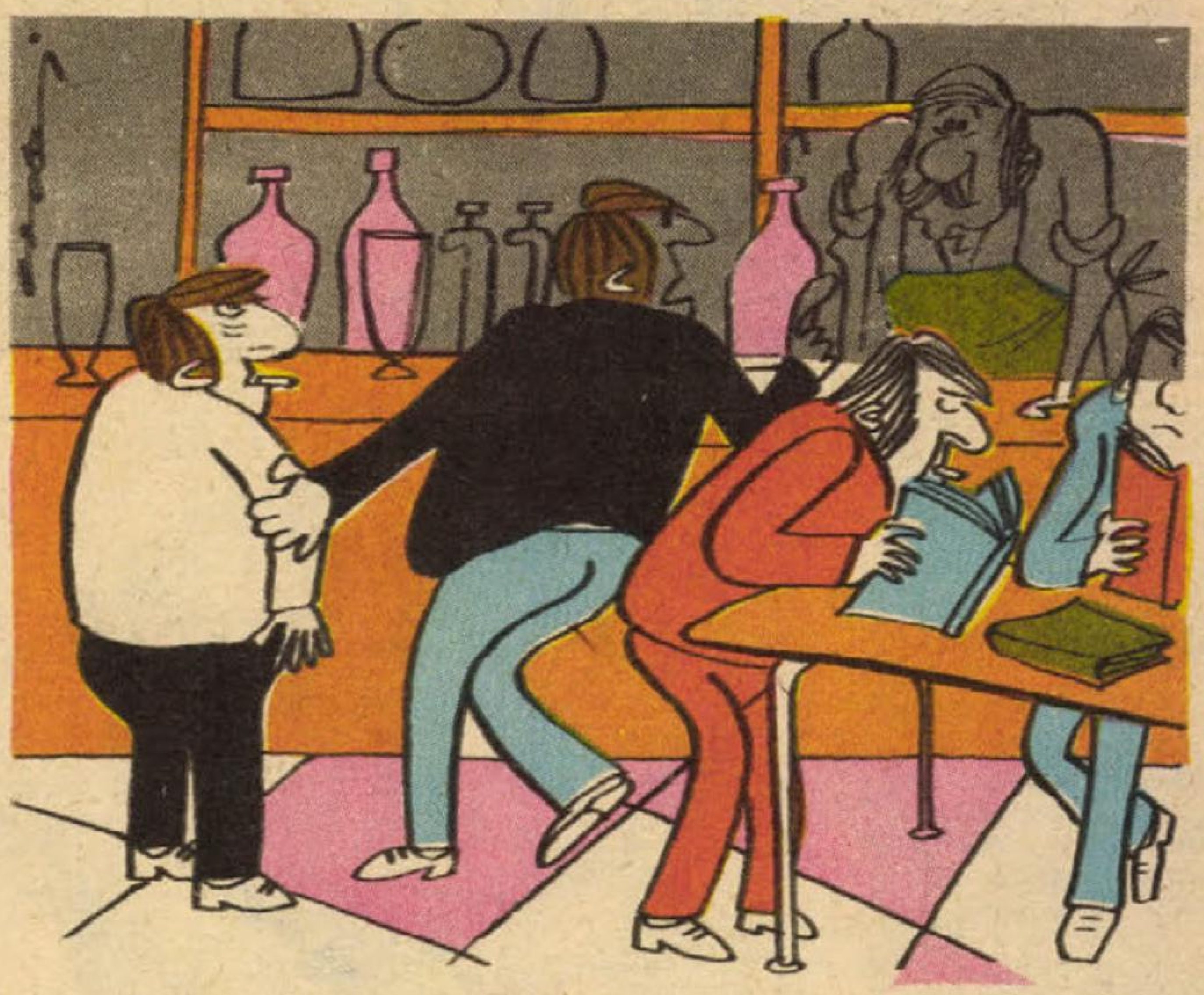

– O, a magafajta fiatalembernek meg sem kottyan az ötödik emelet!

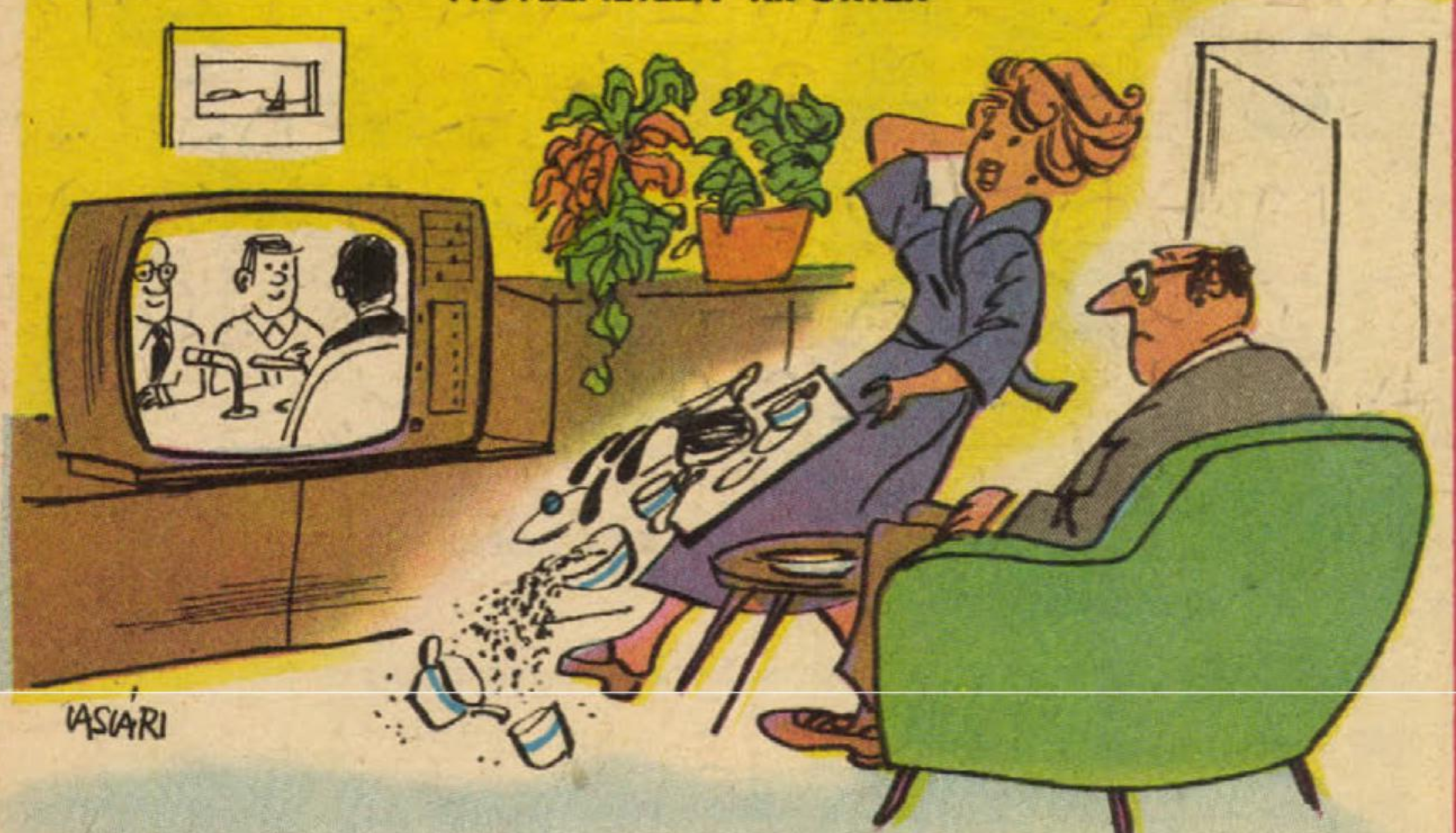
– Hogyan maradhatott fenn az emberiség, ha a szexhullám csak a huszadik század találmánya?

MEGKEZDŐDÖTT A „MINDENKI ISKOLÁJA"

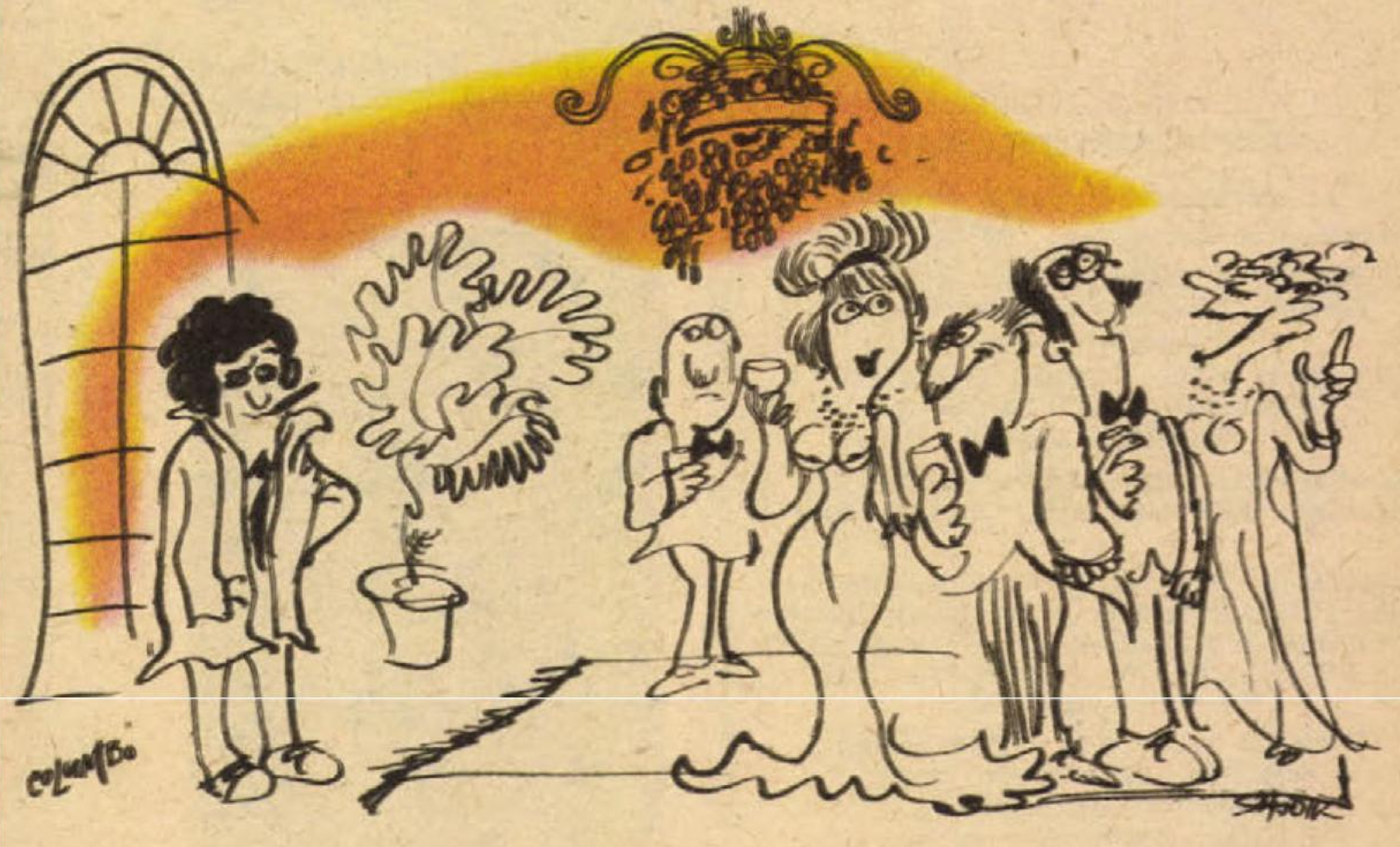
– Csak akkor szolgálja ki, ha felmondja a mai anyagot.

FIGYELMETLEN RIPORTER

– Az értelmiséginek mondta hogy maga, és a munkásnak hogy ön...

COLUMBO TOJÁSA

– Egyszerű a megoldás. Ha Kautzky a szinkronhang, akkor bűnös a pasas, ha Sztankay, akkor ártatlan.